

ਨਾਟਕ:- ਜੋਬਕਤਰਾ ਰੰਗਮੰਡਲ

ਪਾਤਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ

1. ਭਗਵਾਨ (ਉਮਰ ਲਗਭਗ 40 ਸਾਲ):- ਇੱਕ ਅਨਾਥ ਲੜਕੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਲੀ-6 ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜੋਬਕਤਰਿਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਗਿਰੇਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇੱਕ ਨਾਮੀ ਜੋਬਕਤਰਾ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਾਟਕ ਦੇਖਿਆ, ਜਿਸਨੇ ਉਸਦਾ ਜੀਵਨ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਨਾਟਕ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਰਸੀ ਨਾਟਕ ਦੇਖਣ ਦਾ ਦੀਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਾਟਕ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਆਪਣੇ 'ਜੋਬਕਤਰਾ ਰੰਗਮੰਡਲ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਾਟਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪਿੱਠ-ਭੂਮੀ ਵਾਲੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਬੋਲੀ 'ਤੇ ਪਾਰਸੀ ਨਾਟਕਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਉਹ ਪਾਰਸੀ ਨਾਟਕਾਂ ਦੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਬਦਲ ਕੇ ਬੋਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਯਥਾਰਥ ਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁੱਝ ਜਿਹੇ-ਜਿਹਾ ਹੈ, ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਨਾ ਦੇਖ ਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।

2. ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ(ਉਮਰ ਲਗਭਗ 40 ਸਾਲ):- ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਰਲ ਚੁੱਕੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਕਿਸਾਨ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਮਾਂ-ਪਿਉ ਮਰ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕਲਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ। ਪੇਂਟਿੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਘੱਟ ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਕਲਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੱਦੀ-ਪੁਸ਼ਤੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚ ਕੇ ਖਰਚ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਦਿਨ ਮੰਡੀ ਹਾਊਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ

3. ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ, ਨਾਟਕ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਚਿੱਤਰਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਕਾਰਾਂ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਘਰ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਖੰਡਰ ਬਣ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਹਿੱਸਾ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਡਿੱਗੂ-ਡਿੱਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਗਰੁੱਪ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਥੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਸਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮੱਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਲੇਖਕ:- ਅਸਗਰ ਵਜ਼ਾਰਤ
ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ-ਹਿੰਦੀ

ਅਨੁਵਾਦਕ
ਡਾ. ਜਸਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ
ਬਰਾੜ

4. ਵੀਰਾ (ਉਮਰ ਲਗਭਗ 20-25 ਸਾਲ) ਗੱਡੀਆਂ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਨਾਟਕ ਕਰਦਾ ਹੈ।

5. ਲਾਲੂ (ਉਮਰ 15-16 ਸਾਲ):- ਜੋਬਕਤਰਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

6. ਬਬਲੂ (ਉਮਰ ਲਗਭਗ 20-22 ਸਾਲ):- ਝੱਪਟਾਮਾਰ ਚੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਹੈ।

7. ਧਰਮਪਾਲ:- ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਤੇ ਨਾਟਕਾਂ ਦਾ ਸ਼ੌਕੀਨ।

8. ਆਬਦਾ ਬੇਗਮ (ਉਮਰ 50 ਸਾਲ): ਪੱਛਮੀ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਗਰੀਬ ਔਰਤ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨਸਰੀਨ ਨਾਲ ਕੰਮ-ਕਾਰ (ਰੋਜ਼ਗਾਰ) ਦੀ ਭਾਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਹੈ।

9. ਨਸਰੀਨ (ਉਮਰ ਲਗਭਗ 20-22 ਸਾਲ):- ਨਸਰੀਨ ਖੂਬਸੂਰਤ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਗਰੁੱਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾਕਾਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ।

ਹੋਰ ਪਾਤਰ

ਸਿਪਾਹੀ-1

ਸਿਪਾਹੀ-2

ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ।

ਦ੍ਰਿਸ਼-ਪਹਿਲਾ

(ਭਗਵਾਨ ਦੂਜੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮੈਟਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਗੁਨਗੁਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈ)

(ਮੈਟਰੇ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁੰਡਾ ਆ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਪਿੱਛਲੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਬਟੂਏ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਆਵਾਜ਼:- ਅਗਲਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਅੱਖਰਧਾਮ ਹੈ, ਬਾਰੀ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹਗੀ, ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਖੜੋ ਜੀ।

(ਸਵਾਰੀਆਂ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ-ਉਤਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਮੁੰਡਾ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੋਰ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੇਬ ਵੱਲ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ)

(ਮੈਟਰੇ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਆਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼.....ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਾਕੀਆ ਤੋਂ ਪਾਸੇ ਖੜੋ ਜੀ)

(ਮੁੰਡਾ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਭਗਵਾਨ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਅੱਗੇ ਨੂੰ ਸਰਕਦਾ ਹੈ। ਮੁੰਡਾ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਤੜਕ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਲੜਕਾ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਮੂੰਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਕਰ ਕੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਹੱਥ ਪਿੱਛੇ ਕਰਕੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਟੂਆ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਹੋ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਵਾਰੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਸਵਾਰੀ-1:- ਜੇਬ ਕੱਟ ਰਿਹੈ, ਫੜੋ ਇਹਨੂੰ...

(ਭਗਵਾਨ ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਬਟੂਆ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੁੰਡਾ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਲੋਕ ਫੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ)

ਸਵਾਰੀ-1:- ਪੁਲਸ ਨੂੰ ਸੱਦੋ.....ਸਾਲਾ ਜੇਬਕਤਰੈ.....

ਸਵਾਰੀ-2:- ਓ ਪੁਲਸ ਨੇ ਕੀ ਕਰਨੈਏਥੇ ਹੀ ਕਰੋ ਛਿੱਤਰ ਪਰੇਡ ਏਦੀ.....

ਸਵਾਰੀ-3:- ਹਾਂ-ਹਾਂ....ਸਿੱਟ ਲਓ ਸਾਲੇ ਨੂੰ...

(ਲੋਕ ਜੇਬਕਤਰੇ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ)

ਭਗਵਾਨ (ਉਸਨੂੰ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ):- ਓ ਨਾ ਬਈ...ਨਾ...ਤੁਸੀਂ ਏਹਨੂੰ ਕੁੱਟ ਕਿਉਂ ਰਹੇ ਓ?

ਸਵਾਰੀ-2:-ਜੇਬਕਤਰੈ....ਮਾਰੇ ਸਾਲੇ ਨੂੰ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਜੇਬਕਤਰਾ? ਕੋਣਜੇਬਕਤਰੈ?

ਸਵਾਰੀ-1:- ਓ ਭਾਈ ਸਾਹਬ...ਤੇਰਾ ਹੀ ਤਾਂ ਬਟੂਆ ਚੇਰੀ ਕੀਤਾ ਏਹਨੇ.....ਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਪੁੱਛ ਰਿਹੈ.....ਕਿ ਕੋਣ ਐ ਜੇਬਕਤਰਾ?

ਭਗਵਾਨ:- ਨਹੀਂ..ਨਹੀਂ ਇਹ ਜੇਬਕਤਰਾ ਨਹੀਂ ਐ।

ਸਵਾਰੀ-1:- ਓ ਭਾਈ ਸਾਹਬ.....ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤੈ ਵੀ ਐ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਰਹੇ ਓ...?

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਂ...ਹਾਂ...,ਸਭ ਪਤੈ ਮੈਨੂੰ, ਇਹ ਜੇਬਕਤਰਾ ਨਹੀਂ ਐ, ਜੇ ਇਹ ਜੇਬਕਤਰੈ ਨਾ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ ਜੇਬਕਤਰੇ ਹੀ ਆ,ਕੋਣ ਨਹੀਂ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਦਾ? ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਜੇਬ ਕਟਦੈ। ਪੁਲਸ ਧਮਕਾ ਕੇ ਜੇਬ ਕੱਟਦੀਐ, ਹੱਕ, ਹੱਕ ਨਾਲ ਜੇਬ ਕਟਦੈ...ਦੁਕਾਨਾਂ ਵਾਲੇ ਐਮ. ਆਰ. ਪੀ. ਨਾਲ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਦੇ ਐ....ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਦੀਐ ਤੇ ਡਾਕਟਰ ਦਵਾਈਆਂ ਨਾਲ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਦੇ ਐ।

ਸਵਾਰੀ-3:- ਇਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹੈ ਤੂੰ?

ਭਗਵਾਨ:- ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿਓ..ਭਰਾਵੇ...ਤੇ ਇਹਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ....ਇਹ ਜੇਬਕਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਵਾਰੀ-1:- ਓ ਭਾਈ ਸਾਹਬ...ਕੀ ਏਹਨੇ ਤੇਰਾ ਬਟੂਆ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ?

ਅਵਾਜ਼:- ਅਗਲਾ ਸਟੇਸ਼ਨ ਮੰਡੀ ਹਾਊਸ ਹੈ। ਬਾਰੀ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇਗੀ...ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਕੇ ਖੜੋ ਜੀ।

ਭਗਵਾਨ:- (ਜੇਬਕਤਰੇ ਨੂੰ)....ਆ ਬਾਈ ਚੱਲੀਏ...ਇਹ ਲੋਕ ਨੀ ਸਾਡੀ ਗੱਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ।

ਸਵਾਰੀ-1:- ਦੇਵੋਂ ਰਲੇ ਹੋਏ ਐ।

ਸਵਾਰੀ-2:- ਹਾਂ...ਇਹ ਝੁੰਡ ਬਣਾ ਕੇ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਦੇ ਐ।

ਭਗਵਾਨ:- ਆਹੇ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਝੁੰਡ ਹੋਵੇਗਾ,ਉਨੀਆਂ ਹੀ ਜੇਬਾਂ ਵੱਧ ਕੱਟਾਂਗੇ।.....(ਜੇਬਕਤਰੇ ਨੂੰ) ਆ ਬਾਈ ਚੱਲੀਏ....।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦ੍ਰਿਸ਼

(ਮੈਟਰੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਹਰ)

ਭਗਵਾਨ:- ਅੱਜ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਭਾਲਣ ਆਇਆ ਸੀ।

ਜੇਬਕਤਰਾ:- (ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ) ਮੈਨੂੰ ਭਾਲਣ?

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਂ ਯਾਰ, ਇੱਕ ਰੋਲ ਵਾਸਤੇ...ਕੋਈ ਮਿਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਜੇਬਕਤਰਾ:- ਰੋਲ?

ਭਗਵਾਨ:- ਰੋਲ ਨਹੀਂ ਪਤਾ...ਕਦੇ ਨਾਟਕ ਕੀਤੈ?

ਜੇਬਕਤਰਾ:- ਨਾਟਕ? ਨਹੀਂ...

ਭਗਵਾਨ:- ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਕਰਵਾਵਾਂਗਾ.....ਤੂੰ ਏਹ ਦੱਸ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਕੀ ਐ?

ਜੇਬਕਤਰਾ:- ਲਾਲੂ

ਭਗਵਾਨ:- ਬੱਲੇ! ਨਾਂ ਤਾਂ ਬੜਾ ਚੁਣ ਕੇ ਰੱਖਿਐ....ਰਹਿੰਨਾ ਕਿੱਥੇ ਐ ਤੂੰ?

ਲਾਲੂ:-ਬੱਸ....ਜਿੱਥੇ ਰਹਿਣ ਨੂੰ ਥਾਂ ਮਿਲਜੇ..

ਭਗਵਾਨ:- ਫਿਰ ਤਾਂ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਧੜੇ ਦਾ ਹੀ ਨਿਕਲਿਆ.....ਹੁਣ ਤੂੰ ਹਵੇਲੀ 'ਚ ਰਹੋਗਾ।

ਲਾਲੂ:-ਹਵੇਲੀ 'ਚ....

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਂ....ਹਾਂ..ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ.....ਪੂਰੇ ਪੰਜ ਕਰੋੜ ਦੀ ਹਵੇਲੀ ਐ....ਅੱਧੀ 'ਚ

ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਨੇ ਆਂ....ਤੇ ਅੱਧੀ 'ਚ ਸੱਪ....ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਡਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ.....ਓ ਵੀ

ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇਬਾਜ਼ ਐ.....ਡੰਗ ਮਾਰਨ ਦਾ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਐ..

(ਦੇਵੇਂ ਹੱਸਦੇ ਹਨ)

ਭਗਵਾਨ:- ਚਲ ਤੂੰ ਇਹ ਦੱਸ ਚਾਹ ਪੀਏਗਾ?

ਲਾਲੂ:- ਹਾਂ ਚਾਹ ਤਾਂ ਪੀਊਂਗਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਨਾਲ ਕੁਛ ਖਾਏਗਾ ਵੀ ਕਿ....?

ਲਾਲੂ:- ਹਾਂ ਖਾਊਂਗਾ ਵੀ।

ਭਗਵਾਨ:- ਚਲ ਆ ਫਿਰ ਕੰਟੀਨ 'ਤੇ ਚਲਦੇ ਆ.....ਉੱਥੇ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਵੀ ਹੋਊਗਾ..।

ਲਾਲੂ:- ਤੇਰਾ ਪਿਉ?

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਂ ਯਾਰ..... ਪਿਉ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਪਿਐ.....ਪਰ ਹੈ ਬੇਰਹਿਮ...

ਲਾਲੂ:-ਕੌਣ?

ਭਗਵਾਨ:- ਓਹੀ ਯਾਰ.....ਆਪਣਾ ਮੂੰਨਾ ਤਿਆਗੀ....ਜਿਹਦੀ ਹਵੇਲੀ 'ਚ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਨੇ ਆ.....

ਲਾਲੂ:- ਤੂੰ ਕੌਣ ਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਯਾਰ...ਏਹ ਕੇਹੇ ਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਐ....ਇਹ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਵੀ ਮੈਂ ਕੌਣ ਆ.....?

ਲਾਲੂ:- ਤੂੰ ਕੰਮ ਕੀ ਕਰਦੈ?

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਂ.....ਇਹ ਸਵਾਲ ਠੀਕ ਐ...ਸੁਣ ਫਿਰ (ਗਲਾ ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਨਾਟਕੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ) ਜਾਲਿਮੋ.....ਖੌਫ਼ਨਾਕ ਜੰਗਲ, ਹਨੇਰੀ ਰਾਤ! ਲਸਕਦੀ ਬਿਜਲੀ.....ਮੀਂਹ....ਨ੍ਹੇਰੀ....ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਹੀ ਮੁਸੀਬਤਾਂ..... ਤੇ ਇੱਕ ਬੁੱਢਾ ਕੰਮਜ਼ੋਰ ਆਦਮੀ.....ਜ਼ਖਮਾਂ ਦੇ ਦਰਦ ਨਾਲ ਥੱਕਿਆ-ਟੁੱਟਿਆ....ਹਾਲੇ-ਬੇਹਾਲ...। ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਦੇ ਨੈਕਰ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਘੂਕ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਸੀ। ਮੈਂ ਆਇਆ.....ਮੈਂ ਤਰਲੇ ਕੀਤੇ....ਮਿੰਨਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਮੈਂ ਸਮਝਾਇਆ। ਪਰ ਤੂੰ ਪਿਓ 'ਤੇ ਭੇਰਾ ਵੀ ਤਰਸ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਏਨਾ ਵੀ ਨਾ ਕਿਹਾ ਕੇ ਜਾਓ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਓ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਅੰਦਰ ਲੈ ਆਓ। ਓ ਬੋਰਹਿਮ ਜਲਾਦ! ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰੇ ਬੂਹੇ 'ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਬਘਿਆੜ ਵੀ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਤਾਂ ਮੈ ਕਹਿੰਦਾ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿਓ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦਿਓ।

ਲਾਲੂ:- ਬਹੁਤ ਘਟੀਆ ਪੁੱਤ ਸੀ।

ਭਗਵਾਨ:- ਹੁਣ ਤੂੰ ਸਮਝ ਗਿਆ...ਮੈਂ ਨਾਟਕ ਕਰਦਾ...ਮੈਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਵੀ ਆ...ਤੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਦਿਨ ਐਕਟਰ ਬਣਜੇਗਾ...ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਐਕਟਿੰਗ ਕਰੇਂਗਾ....ਨਾਮ ਕਮਾਏਗਾ....ਨਾਮ..

ਲਾਲੂ:- ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ?

ਲਾਲੂ:- ਓ ਹੀ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੀ...ਐਕਟਿੰਗ?

ਲਾਲੂ:- ਹਾਂ।

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਫਿਰ ਕੀ ਐ.....ਤੈਨੂੰ ਐਕਟਿੰਗ ਸਿਖਾਉਣਾ ਮੇਰਾ ਕੰਮ ਐ....ਸੁਣ ਜਦੋਂ ਵੀਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋਲੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਏਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਤਦ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਐਕਟਿੰਗ

ਨਹੀਂ ਆਉਦੀ....ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਜਿਹੜੀ ਮਰਜ਼ੀ ਗੱਡੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਲਵੇ...ਹੈ ਵੀ ਸਾਲਾ ਕਮਾਲ ਦਾ ਬੰਦਾ....ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਾ ਖੇਲੁ ਸਕਦਾ ਹੈ।.....ਖੈਰ ਅੱਜ ਵੀਰਾ ਐਕਟਰ ਐ।....ਏਹੀ ਗੱਲ ਬਬਲੂ ਦੀ ਸੀ (ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਉਤਾਰਦਾ ਹੋਇਆ) ਉਸਤਾਦ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸੱਤ ਵੱਜਣ ਦਿਓ...ਗਿਆਰਾਂ ਵੱਜਦੇ ਨੂੰ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਬੈਗ ਤਾਂ ਲੈ ਹੀ ਆਉਂਗਾ।....(ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ) ਸਾਲਾ ਝੱਪਟਾਮਾਰ ਚੋਰ....ਅੱਜ ਐਕਟਰ ਐ....ਯਾਰ ਅੱਜ ਤੂੰ ਨਾ ਨਾ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਦਿੱਕਤ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ।

ਲਾਲੂ:-ਦਿੱਕਤ.....ਮਤਲਬ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਲਾਲੂ ਜੀ, ਆਪਣੀ ਟੀਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੰਦਾ ਘੱਟਦਾ ਸੀ.....ਨਾਟਕ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਾਲਾ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਘੱਟ ਹੋਵੇ.... ਦਿੱਕਤ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ?

ਲਾਲੂ:- ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਨਾਟਕ ਦੇਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਭਗਵਾਨ:- ਉਏ ਨੈਟੰਕੀ ਤਾਂ ਦੇਖੀ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ?

ਲਾਲੂ:- ਹਾਂ ਦੇਖੀ ਐ।

ਭਗਵਾਨ:- ਬੱਸ ਫਿਰ....ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਰੱਖ ਲਈ.....ਨਾਟਕ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਦੀ ਤਰੀਕ ਪੱਕੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਐ....ਤੇ ਮੇਰੀ ਦਿੱਕਤ ਇਹ ਐ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸਾਲੇ ਐਕਟਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਰਹੇ.....ਜੇ ਮਿਲੇ ਵੀ ਐ ਤਾਂ ਝੰਡੇ ਹੇਠਲੇ.....ਮੈਂ ਯਸ ਚੋਪੜਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨੀ....ਨਾ ਪੱਲੇ ਪੈਸੇ ਨਾ ਨਾਂ....ਲੋਕਾਂ 'ਚ ਬਦਨਾਮ ਜਰੂਰ ਆ.....ਲੋਕ ਹਾਲੇ ਵੀ ਮੈਥੋਂ ਡਰਦੇ ਐ।

ਲਾਲੂ:- ਕਿਉਂ

ਭਗਵਾਨ:- ਜੇ ਕੁਝ ਤੂੰ ਅੱਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਨਾ...ਮੈਂ ਏਸ ਕੰਮ ਦਾ ਉਸਤਾਦ ਹੁੰਦਾ ਸੀ..ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਾਲ ਰੋਡ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਇਲਾਕਾ ਸੀ....ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੱਚਾ ਖਿਡਾਰੀ ਐ....ਮੈਂ ਤਾਂ ਪੁੱਤ ਬੰਦੇ ਦਾ ਬਟੂਆ ਕੱਢ ਕੇ , ਪੈਸੇ ਗਿਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਸੀ, ਵੀ ਜਿੰਨੇ ਨਾ ਬੰਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਲਾ ਕੇ ਘਰੇ ਪਹੁੰਚ ਜੇ। ਆਪਾਂ ਜੇਬਾਂ ਵੀ ਅਸੂਲਾਂ ਨਾਲ ਕੱਟੀਐ...ਕਦੇ ਪੰਜਾਹ ਰਜ਼ਾਰ ਮਹੀਨਾ ਤੇ ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਜੇਬ ਨਹੀਂ ਕੱਟੀ ਸੀ।

ਲਾਲੂ:- ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਪਤਾ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਉਸਤਾਦ।

ਭਗਵਾਨ:-ਇਹ ਕੀ ਲੰਡੂ ਸਵਾਲ ਐ.....ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੰਦੇ ਦੀ ਸਕਲ ਵੇਖ ਕੇ ਦੱਸਦਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅੱਜ ਖਾਧਾ ਕੀ ਐ.... ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਾਣਾ ਮੈਂ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ।।

ਲਾਲੂ:- ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ..

ਭਗਵਾਨ:- ਉਏ ਆਹੋ....ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੇ ਆਪਣਾ ਬਹੁਤ ਵਾਹ ਰਿਹੈ।

ਲਾਲੂ:- ਫਿਰ ਏਧਰ ਕਿਵੇਂ?

ਭਗਵਾਨ:- ਉਏ ਛੋਟੂ ਸਾਰਾ ਕੁੱਝ ਅੱਜ ਈ ਪੁੱਛਣੈ ਕਿ....ਚੱਲ ਸੁਣ ਫਿਰ....ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੁਰਗੀ ਮੋਟੀ ਸੀ....ਮੈਂ ਦੇ ਘੰਟੇ ਉਹਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ...ਉਹ ਸਾਲਾ ਆਥਣੇ ਜੇ ਮੰਡੀ ਹਾਊਸ 'ਚ ਨਾਟਕ ਦੇਖਣ ਵੜ ਗਿਆ, ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹੀ ਟਿੱਕਟ ਲੈ ਕੇ ਮੈਂ ਵੜ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਤਮਾਸ਼ਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਣ ਲੱਗ ਗਿਆ...ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭੁੱਲ ਹੀ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਨਾਂ ਥਾਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਭੁੱਲ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੁੱਲ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕੋਈ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਸੀ.... ਐਂ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਦੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ...ਜਦੋਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਦਾ ਬੈਠਾ ਰਹਿ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਇਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਕੀਹਨੇ ਕੀਤੈ, ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਕੁੜਤੇ ਤੇ ਚਿੱਟੇ ਪਜਾਮਾ ਪਾਈ ਗੋਰੇ-ਨਿਸ਼ੇਰ ਬੰਦੇ ਖੜੇ ਸੀ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਗਿਆ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਫੜ ਲਏ....ਤੇ ਰੇਣ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜਨਾਬ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਭਗਵਾਨ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੋਢਿਆਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਤੇ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜਨਾਬ ਸੱਚ-ਸੱਚ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਰਾਵਾਂ ਏਹ ਨਾਟਕ ਦੀ ਦੁਨੀਐਂ ਏਥੇ ਸਾਰੇ ਝੂਠ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਨੇ, ਜੇ ਤੂੰ ਸੱਚ ਵੀ ਦੱਸੇਗਾ ਤਾਂ ਝੂਠ ਹੀ ਲੱਗੇਗਾ,...ਖੈਰ...ਤੂੰ ਦੱਸ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜਨਾਬ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੇਬਕਤਰਾ ਹਾਂ...ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਦਾ ਹਾਂ... ਇਹ ਸੁਣਦਿਆਂ ਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ...ਅੱਜ ਸਾਨੂੰ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਨਮਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ।....ਚਲ ਤੂੰ ਰਹਿਸਲ ਕਰਨ ਆ ਜਾਇਆ ਕਰ..। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੰਨਾ ਨੂੰ ਹੱਥ ਲਾ ਕੇ ਤੌਬਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅੱਜ ਤੋਂ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਣ ਦਾ ਕੰਮ ਬੰਦ...ਪਤਾ ਕਿਉਂ?

ਲਾਲੂ:- ਕਿਉਂ?

ਭਗਵਾਨ:- ਭਰਾਵਾ ਫੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਜੇਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਪੈਣੀ ਸੀ ਤੇ ਏਧਰ ਮੇਰੀ ਰਹਿਸਲ ਰਹਿ ਜਾਣੀ ਸੀ...ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ...ਸਾਲ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਜੇਲ੍ਹ ਲਾ ਵੀ ਆਈਦੇ ਸੀ।

ਲਾਲੂ:-ਫਿਰ?

ਭਗਵਾਨ:- ਫਿਰ ਕੀ ਰੋਹੜੀ ਲਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ...ਜਿਹੜੇ ਚਾਰ ਪੈਸੇ ਬਚਦੇ ਸੀ...ਇੱਕ ਬੋਤਲ ਖਰੀਦ ਲਈਦੀ ਸੀ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਰਹਿਸਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਤਾਦ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾ ਦੇਈਦੀ ਸੀ।... ਉਸਤਾਦ ਰੋਲਾ ਪਾਉਂਦਾ ਨਾ ਬਈ ਨਾ ਐਂ ਨਾ ਕਰ...ਪੈਂਗ ਬਣਾ ਕੇ ਦੇ...ਉਸਤਾਦ ਪੈਂਗ ਪੀਈ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਐਂ ਸਰੂਰ ਆਈ ਜਾਂਦਾ ਜਿਵੇਂ ਸੁਰਗਾ 'ਚ ਬੈਠੇ ਹੋਈਏ। ਪੰਜ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਉਸਤਾਦ ਮੁੰਬਈ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਬੜ ਕੇ ਬਹੁਤ ਰੋਇਆ। ਉਸਤਾਦ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਗਵਾਨ ਰੇ ਨਾ ...ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਮੁੰਬਈ ਸੱਦਲੂੰ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿੱਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੰਤਰ ਦੇ ਜਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਆ। ਪਰ ਯਾਰ...ਉਸਤਾਦ ਦੇ ਜਾਣ ਮਗਰੋਂ ਨਾ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਥੀ...ਪੁੱਠਾ ਸਿੱਧਾ ਜਿਹਾ ਹੋ ਗਿਆ।

(ਮੰਚ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਰੋਸ਼ਨੀ ਭਗਵਾਨ ਉਪਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਲੈਸਬੈਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੀਜਾ

(ਹਵੇਲੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਅਖਬਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਥੱਕਿਆ-ਟੁੱਟਿਆ, ਉਦਾਸ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੌੜੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਈ ਭਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਟਗਟ ਕਰਕੇ ਇੱਕੋ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਪੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੰਬਾ ਸਾਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੰਜੇ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕੀ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ...ਅੱਜ ਭਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਥੱਕਿਆ-ਟੁੱਟਿਆ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦੈ?

ਭਗਵਾਨ:- ਯਾਰ ਅੱਜ ਰਵੀ ਨੇ ਰੋਲ ਵੰਡਤੇ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਤੈਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਰੋਲ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ?

ਭਗਵਾਨ:- (ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੋਇਆ) ਮੈਨੂੰ.....ਮੈਂ ਡੇਢ ਮਹੀਨਾ ਮਾਲਸ ਕੀਤੀ....ਚਾਹ ਲਿਉਂਦਾ ਰਿਹਾ...ਸਿਗਰਟਾਂ ਤੇ ਪਾਨ ਲਿਉਂਦਾ ਰਿਹਾ...ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਫੋਟੋ

ਕਾਪੀ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਰਿਹਾ.....ਆਟੇ ਸੱਦਦਾ ਰਿਹਾ...ਰਹਿਸਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਰਵੀ ਜੀ ਦੇ ਜਣਿਆਂ ਤੋਂ ਰੁਸਤਮ ਦਾ ਰੋਲ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਸੀ...ਮੈਂ ਤੇ ਅਜਿਤਾਭ...ਮੈਂ ਯਾਰ ਕੋਈ ਕਸਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਸੀ...ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਯਾਰ ਕਿ ਰੁਸਤਮ ਦਾ ਰੋਲ ਮੈਂ ਅਜਿਤਾਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਰ ਰਿਹਾ...ਪਰ ਅੱਜ ਰੁਸਤਮ ਦਾ ਰੋਲ ਅਜਿਤਾਭ ਦੇ ਪਾਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾ ਵੜਿਆ.....ਤੇ ...ਮੈਨੂੰ...ਮੈਨੂੰ ਵਰਮਨ ਦਾ ਰੋਲ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਯਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੈ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕੀ ਪਤੈ ਯਾਰ.... ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਆ।

ਭਗਵਾਨ:- ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਐੱਨ.ਐਸ.ਡੀ ਪਾਸ ਆਊਟ ਨਹੀਂ ਹਾਂਜਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਜੇਬਕਤਰਾ ਸੀ ਇਸ ਲਈ....ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਾਂ-ਪਿਉ ਦਾ ਕੋਈ ਅਤਾ-ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਐ.....ਮੇਰੀ ਜਾਤ...ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਐ....ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਖਾਨਦਾਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆਤੇ ਮੈਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਇੱਕ ਜੇਬਕਤਰਾ ਹੀ ਹਾਂ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਭਾਵੁਕ ਹੋ ਰਿਹੈ....ਗੁੱਸੇ 'ਚ ਐ।

ਭਗਵਾਨ:- ਤਾਂ ਦੱਸ ਫਿਰ ਹੋਰ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ...ਮੈਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲਕੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੇਬਕਤਰਾ ਸੀ....ਮੈਂ ਛਾਤੀ ਠੇਕ ਕੇ ਕਹਿੰਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਜੇਬਕਤਰਾ ਸੀ....ਤੇ ਏਹ ਵੀ ਕਹਿੰਨਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਤੂੰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜੇਬਕਤਰਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਰਵੀ ਜੀ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਜੇਬਕਤਰਾ ਹੀ ਹੁੰਦੇ.....ਅਜਿਤਾਭ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜੇਬਕਤਰਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ.....ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਮ ਵਾਲੀ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਐ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਭਾਈ ਏਨੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੁੰਦਾ। ਤੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੀ ਐ.. ਸਾਡੀ ਲਾਇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੋ ਕੁਝ ਹੀ ਆ..... ਏਥੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੀ ਬੋਲ-ਬਾਲੈ ਜੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਦੇ ਐ..ਵੱਡੇ ਘਰਾਂ 'ਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਐ...ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਰਟ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਟਿਕ ਆਰਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦੈ....ਤੇ ਸਾਡੀ ਆਰਟਫਾਰਟ ਐ...ਸਮਝਿਆ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁੱਝ ਝੱਲਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦੈ ਭਰਾਵਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਦੇਖ ਯਾਰ...ਮੈਂ ਆ ਜੇਬਕਤਰਾ....ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਝੱਲ ਸਕਦਾ ਕੁਝ ਵੀ....ਮੈਨੂੰ ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਣ ਦੇ.....ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਕੁੱਟ ਖਾਣ ਦੇ....ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਲੇ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਬੱਸ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹੋਰ ਤੂੰ ਕੀ ਕਰੋਂਗਾ.....ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਦਲ ਦੇਵੋਂਗਾ?

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਂ...ਤੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਕਹਿ ਰਿਹੈ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਯਾਰ ਤੂੰ ਕੋਈ ਆਵਦਾ ਹੀ ਡੇਰਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੀ ਮਤਲਬ ਐ ਤੇਰਾ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮਤਲਬ ਤੂੰ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਹੀ ਥੀਏਟਰ ਗਰੁੱਪ, ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ।

(ਭਗਵਾਨ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਹਸਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਤੂੰ ਵੀ ਕਮਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬਾਪ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕਿਉਂ ਕੀ ਹੋਇਆ?

ਭਗਵਾਨ:- ਯਾਰ ਰੇਹੜੀ ਲਾ ਕੇ ਆਪਣਾ ਢਿੱਡ ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ.....ਇੱਕ ਥੀਏਟਰ ਗਰੁੱਪ ਕਿੱਥੋਂ ਪਾਲ ਲੁਗਾ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਯਾਰ ਦੇਖ ਐਡੀ ਵੱਡੀ ਹਵੇਲੀ.....ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅੱਧੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੰਡਰ ਬਣ ਚੁੱਕੀ ਐ....ਪਰ ਅੱਧੀ ਤਾਂ ਹੈ....

ਤੂੰ ਏਥੇ ਰਹਿਸਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਏ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੱਲ੍ਹਾ ਹੀ ਨਾਟਕ ਕਰਿਆ ਕਰੁੰਗਾ? ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਐਕਟਰ ਆਉਗਾ?

ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਜੇਬਕਤਰੇ ਨਾਲ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਯਾਰ ਤੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਨਗੈਟਿਵ ਹੀ ਕਿਉਂ ਸੋਚਦਾ ਹੁੰਨੈ, ਕੀ ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ?

ਭਗਵਾਨ:- ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਾਂ....ਤੇਰੇ ਵਰਗੇ.....ਜੇਬਕਤਰੇ।

ਭਗਵਾਨ:- ਜੇਬਕਤਰੇ.....ਜੇਬਾਂ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ.....ਹਾਂ ਗੱਲ ਕੁਝ-ਕੁਝ ਤਾਂ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਐ....ਵਾਹ! ਜੀ ਵਾਹ!.....'ਜੇਬਕਤਰਾ ਰੰਗਮੰਡਲ'।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਨਾਂ ਨਾ ਇਹ ਰੱਖ ਲਵੀਂ ਕਿਤੇ।

ਭਗਵਾਨ:- (ਵਿਸਵਾਸ ਨਾਲ) ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਨਾਮ ਏਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਹੱਸਦਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਭਰਾਵਾ, ਆਪਣਾ ਜੇਬਕਤਰਾ ਹੋਣ ਦਾ ਢਿੰਢੇਰਾ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਿੱਟੇਗਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਚਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਨੈ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕਿੰਨਾਂ ਨੂੰ?

ਭਗਵਾਨ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਈ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਚਾਉਣ ਦੇ ਚੱਕਰ 'ਚ ਕਿਤੇ ਆਪ ਨਾ ਸੜਜੀਂ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੋਈ ਗ਼ਿਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬਾਪ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਯਾਰਜੇਬਕਤਰਾ ਰੰਗਮੰਡਲ 'ਚ ਆਉ ਕੋਣ?

ਭਗਵਾਨ:- ਜੇਬਕਤਰੇ

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਪਰ ਕਿਵੇਂ?

ਭਗਵਾਨ:- ਮੈਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਗਾ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਚੌਥਾ

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਦੀ ਹਵੇਲੀ)

ਭਗਵਾਨ (ਚੀਕ ਕੇ):- ਓ ਕਿੱਧਰ ਗਏ ਪਿਓਵੇ.....ਆਉ ਦੇਖੋ.....ਐਕਟਰ ਮਿਲ ਗਿਆ।

ਲਾਲੂ:-ਤੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿ ਕੇ ਕਿਉ ਬੁਲਾ ਰਿਹੈ?

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਭਰਾਵਾ....ਐਕਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਐ....ਸਮਝ ਗਿਆ.....ਅੱਜ ਤੋਂ ਤੂੰ ਵੀ ਮੇਰਾ ਪਿਉ ਬਣਜੇਗਾ।

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- (ਲਾਲੂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ) ਏਹੀ ਐ....ਕਿੱਥੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਐਂ.....ਠਾਣੇ ਚੋਂ ਜਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਚੋਂ।

ਭਗਵਾਨ:- ਬੇਦਾਗ਼ ਬੰਦੈ ਜਨਾਬ.....ਮੈਟਰੇ ਤੋਂ ਮਿਲਿਐ....(ਲਾਲੂ ਨੂੰ) ਦੇਖ ਏਹ ਆਪਣੇ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਜੀ ਐ....ਇਹ ਹਵੇਲੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਐ....ਅਸੀਂ ਏਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਖਾਂਦੇ ਆ ਤੇ ਨਾਟਕ ਕਰਦੇ ਆ.....ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰ ਨੇ ਏਹ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- (ਹੱਸਦਾ ਹੈ)....ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਪਾਸਿਓ ਆ ਰਹੇ ਓ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਿੰਮਤ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸ਼ੋਅ ਦੀ ਓਪਨਿੰਗ ਸੀ.....ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਠਾਕਰ ਜੀ ਦਾ ਨਵਾਂ ਨਾਟਕ ਦੇਖਿਆ.....ਫਿਰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੇਹਨ ਮਿਲ ਗਿਆ....ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀਆਂ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਓਹਨੇ.....ਉਸਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਵਿੰਦਰ ਭਵਨ ਦੀ ਕੰਟੀਨ

‘ਤੇ ਜਾ ਵੜਿਆ.....ਉੱਥੇ ਤਿਲਕਰਾਜ ਜੀ ਮਿਲ ਗਏ....ਗਰੁੱਪ ਸ਼ੋਅ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਚੱਲ ਪਈਆਂ....

ਭਗਵਾਨ:- ਅਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪ....ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਵੀ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਾਂ...ਹਾਂ ਗਿਆ ਸੀ...ਤਰੀਕ ਪੱਕੀ ਐ...ਅਗਲੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਵੀਹ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਸ਼ੋਅ ਐ।

ਭਗਵਾਨ:- ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਦਾ ਕੀ ਬਣਿਆ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:-ਪੰਦਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ...ਦਸ ਬਾਕੀ ਐ....ਬੜਾ ਕਮੀਨਾ ਬੰਦੈ ਸਾਲਾਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਜੇ ਪੈਸੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਤਾਂ ਸ਼ੋਅ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ।

ਭਗਵਾਨ:-ਪਰ ਕਿੱਥੋਂ ਲਿਆਉਗੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਦੇਖਦੇ ਆਇੱਕ ਗੱਲ ਚਲ ਰਹੀ ਐ..

ਭਗਵਾਨ:- ਫਿਰ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚੋਗੇ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਹੜੀ ਐ ਯਾਰ.....ਬੱਸ ਐਵੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਜਿਹਾ.....ਸੋਚਿਆ ਕੱਢ ਦਿੰਨੇ ਐ ਪਰ੍ਹੇ...ਤੇਰਾ ਨਾਟਕ ਹੋਜੂਗਾ..... ਮੈਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਲਾਠੂਗਾ....ਬੱਸ ਇੱਕ ਸਹਾਰਾ ਜਿਹਾ ਬਣਿਆ ਰਹੂਗਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਹੁਣ ਤੱਕ ਤੂੰ ਕਿੰਨੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚਤੀ ਮੁੰਨਾ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਛੱਡ ਯਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਹਬਾ-ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ.....ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਹੜਾ ਹਿੱਕ ‘ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਲੈ ਜਾਣੀਐ.....ਨਸਰੀਨ ਓ ਨਸਰੀਨ...ਚਾਹ ਦੀ ਖੁੱਟ ਪਿਆ ਆ ਕੇ।

ਨਸਰੀਨ:- ਪੱਤੀ ਕਿੱਥੋਂ ਐ ਅੰਕਲ...

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓਏ ਓ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ....ਆ ਜਾ ਲੈਜਾ ਆ ਕੇ।

(ਨਸਰੀਨ ਆਉਂਦੀ ਐ)

ਭਗਵਾਨ:- (ਲਾਲੂ ਨੂੰ) ਇਹ ਸਾਡੀ ਸੰਮਾਂ ਏ ਸੰਮਾਂ....

(ਲਾਲੂ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਭਰਾਵਾ....ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਸੰਮਾਂ ਦਾ ਰੋਲ ਕਰ ਰਹੀਐ।

ਨਸਰੀਨ:- (ਲਾਲੂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ) ਇਹ ਕੌਣ ਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਇਹ ਰਸੀਦ ਐ....ਰਸੀਦ ਦਾ ਰੋਲ ਕਰੂਗਾ.....ਇਹਨੂੰ ਡਾਇਲੋਗ ਯਾਦ ਕਰਵਾ ਦੇਵੀ।

ਨਸਰੀਨ:- ਉਰਦੂ ਬੋਲ ਲੂਗਾ ਏਹ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕਿਉਂ ਉਰਦੂ ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਏਹਨੂੰ ਕੀ ਹੋਇਐ.....ਉਰਦੂ ਕੀ ਐ....ਜਿਹੜਾ ਕੁਛ ਬੋਲ ਦਿਓ ਓਹੀ ਉਰਦੂ ਐ...

ਭਗਵਾਨ:- (ਲਾਲੂ ਨੂੰ) ਇਹ ਤੈਨੂੰ ਡਾਇਲੋਗ ਯਾਦ ਕਰਵਾਉਗੀ.....ਕੁੜੀ ਸੋਹਣੀ ਐ.....ਕਿਤੇ ਲਾਇਨ ਨਾ ਮਾਰਨ ਲੱਗਜੀ....।

(ਵੀਰਾ ਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ)

ਵੀਰਾ:- ਓਏ ਸਾਡੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਇਹ ਭੱਮਕੜ ਜਿਹਾ ਲਾਇਨ ਮਾਰੇ ਅਸੀਂ ਮਰਗੇ।

ਨਸਰੀਨ:- ਓ ਪਹਾੜੀ ਚੂਹੇ, ਚੱਲ-ਚੱਲ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰ....ਵੱਡਾ ਆਇਆ ਲਾਇਨ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ....ਲਾਇਨ ਤਾਂ ਕਦੇ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਤੋਂ ਨੀ ਵੱਜੀ ਹੋਈ।

ਵੀਰਾ:- ਨਾ ਮੈਂ ਅਸਮਾਨ ਤੋਂ ਡਿੱਗਿਆ?

ਨਸਰੀਨ:- ਇਹ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਹੀ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਸੀ....ਕਾਸ਼! ਜਿਉਂਦੀ ਹੁੰਦੀ।

ਵੀਰਾ:- ਏਹਨੂੰ ਸਮਝਾਲਾ ਉਸਤਾਦ ਮਾਂ-ਪਿਉ ਤੱਕ ਅਪੜਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਭਰਾਵਾਂ ਤੂੰ ਓਹਦੇ ਨਾਲ ਪੰਗੇ ਈ ਕਿਉਂ ਲੈਨੇ। ਤੈਨੂੰ ਨੀ ਪਤਾ ਉਹ ਸਾਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੜ੍ਹੀ ਐ।

ਵੀਰਾ:- ਜੇ ਏਹ ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਪਾਸ ਕਰਲੂਗੀ...ਫੇਰ ਕਿਹੜਾ ਕੱਦੂ 'ਚ ਤੀਰ ਮਾਰਲੂ ਏਹ।

ਨਸਰੀਨ:- ਤੂੰ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਦੇ.....ਮੰਨ ਜੁੰਗੀ ਤੈਨੂੰ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਤੂੰ ਚਾਹ ਬਣਾ ਜਾ ਕੇ...ਆ ਲੈ ਫੜ੍ਹ ਪੱਤੀ।

(ਨਸਰੀਨ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)

ਵੀਰਾ:- ਅੱਜ ਰਾਤ ਨੂੰ ਰਹਿਸਲ ਕਰਨੀ ਐ ਕੇ ਨਹੀਂ ਉਸਤਾਦ?

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਭਰਾਵਾ....ਓਹਦੇ ਲਈ ਹੀ ਤਾਂ ਬੈਠੇ ਆ.....ਅੱਜ ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸੀਨ ਕਰਾਂਗੇ।

(ਮੰਚ 'ਤੇ ਸੰਵਾਦ ਬੋਲਦਾ ਹੋਇਆ ਬਬਲੂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਬਬਲੂ:- ਖੂਨੀ ਲੁਟੇਰੇ-ਕੁੱਤੇ ਕਿਆ ਮਜ਼ੇ ਸੇ ਹਸਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਿਆ ਤੁਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਸਤੇ ਰਹੋਗੇ? ਨਹੀਂ ਤੁਮਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਗ਼ਮ ਮੇ, ਤੁਮਾਰੀ ਸ਼ਾਦੀ ਮਾਤਮ ਮੇਂ ਬਦਲ ਜਾਏਗੀ। ਤੁਮਨੇ ਜੇ ਅਪਨੇ ਰਹਿਨੇ ਕੇ ਲਿਯੇ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਜੰਨਤ ਬਨਾ ਰਖਾ ਹੈ, ਮੈਂ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੇ ਲਿਯੇ ਉਸੇ ਜਹਨੁੰਮ ਬਣਾ ਦੁੰਗਾ। ਤੁਮਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ ਤੋਂ ਫੀਕ ਔਰ ਉਸ ਕੇ ਬੀਵੀ ਬੱਚੋਂ ਪਰ ਕੇ ਜੁਲਮ ਕੀਆ ਹੈ। ਮੁਝੇ ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇ ਯਾਦ ਹੈ.....।

ਵੀਰਾ:- (ਤਾੜੀ ਮਾਰਦਾ ਹੋਇਆ) ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ...ਸ਼ਾਨਦਾਰ..

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਾਂ, ਹੁਣ ਗੱਲ ਬਣਨ ਲੱਗੀਐ।

ਬਬਲੂ:- ਉਸਤਾਦ ਤੁਸੀਂ ਦੱਸੋ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਤੂੰ ਇਹ ਡਾਕ ਵਾਂਗੂ ਕਿਉਂ ਭਜਾਈ ਜਾਨੈ....ਭਰਾਵਾਂ ਪੌਜ ਵੀ ਦੇ ਲਿਆ ਕਰ....ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇਐ ਪੌਜ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਹੋਜੂ।

ਵੀਰਾ:- ਬੇਬੇ ਤੁਸੀਂ ਲੇਟ ਹੋਗੇ.....ਬਬਲੂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਮਾਲ ਡਾਇਲੋਗ ਬੋਲਿਐ।

ਆਬਦਾ:- ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਐ.....ਇਹਨੇ ਤਾਂ ਮਸਾਂ ਖ ਤੇ ਗ਼ ਬੋਲਣਾ ਸਿੱਖਿਐ...ਪਰ ਸੁਕਰ ਐ ਸਿੱਖ ਗਿਆ...(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਨੂੰ) ਪੁੱਤ ਮੇਰਾ ਪਾਨ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਾਂ, ਆ ਲੈ ਬੇਬੇ।

(ਜੇਬ ਚੋਂ ਕੱਢ ਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ)

ਆਬਦਾ:- ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿ ਪੁੱਤ.....ਛੇਤੀ-ਛੇਤੀ ਬਹੁ ਕੇ ਲੈ ਆਵੋ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਬੇਬੇ...ਹੋਰ ਜਿੰਨੀਆਂ ਮਰਜ਼ੀ ਸੀਸਾਂ ਦੇਦੇ....ਪਰ ਆ ਵਿਆਹ ਆਲੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ.....ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਈ ਐ.....

ਆਬਦਾ:- ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਨਾ ਕਰਵਾ.....ਤੈਨੂੰ ਕੋਣ ਕਹਿੰਦੈ ਵੇ....ਪਰ ਏਹਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਿੰਦਾ ਤੂੰ?

(ਸਾਰੇ ਹੱਸਦੇ ਹਨ)

ਭਗਵਾਨ:- ਬੇਬੇ...ਏਹਦੀ ਹਵੇਲੀ 'ਚ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮਿਲਦੀਐ ਦੋ ਮੰਨੀਆਂ ਖਾ ਲੈਣ ਦੇ.....ਜੇ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ.....

ਆਬਦਾ:- ਲੈ ਦੱਸ....ਤੂੰ ਤਾਂ ਆਵਦਾ ਲੇਟ ਦੇਖਦੈ....ਤਾਂਹੀ ਕਹਿੰਨੈ ਵੀ ਏਹਦਾ ਵਿਆਹ ਨਾ ਹੋਵੇ...ਏਹਦਾ ਘਰ ਨ ਵੱਸੇ।

ਭਗਵਾਨ:- ਦੇਖ..ਬੇਬੇ....।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਬੱਸ ਕਰ ਯਾਰ..ਹੁਣ ਛੱਡ ਵੀ ਦੇ ਏਹਨੂੰ....ਬੇਬੇ ਤੂੰ ਦੱਸ ਰਾਸ਼ਨ-ਪਾਣੀ ਰੈਗਾ ਸਾਰਾ.... ਕੋਈ ਆਟਾ-ਊਟਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ.....ਜੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

ਤਾਂ ਦੱਸ ਦੇ ਮੇਰੀ ਠੇਕੇ ਵਾਲਿਆਂ ਕੋਲੇ ਪੰਜ ਕੁਇੰਟਲ ਕਣਕ ਪਈ ਐ, ਹੁਣੇ ਚੱਕ ਲਿਆਉਨੇ।

ਆਬਦਾ:- ਸਭ ਕੁੱਝ ਹੈਗਾ ਪੁੱਤ...ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਘਾਟ ਨਹੀਂ...ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ...ਉਹ ਮੈਂ ਦੱਸ ਈ ਦਿੱਤੀ।

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਬੇਬੇ ਕਿਉਂ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਪੈ ਗਈ...।

ਆਬਦਾ:- ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਮਗਰ ਪੁੱਤ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਪੈਣੈ.....ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਵੱਡਾ ਅਹਿਸਾਨ ਐ.....ਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਾ ਸਕਦੀ...ਉਸ ਰਾਤ ਜੇ ਤੂੰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ.....

(ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਭਗਵਾਨ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਲੈਸ਼ ਬੈਕ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ)

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੰਜਵਾਂ

(ਨਾਇਟ ਸਰਵਿਸ ਬੱਸ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰਕਾ ਪਾਈ ਇੱਕ ਔਰਤ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸਾਰਾ ਝੋਲਾ ਹੈ। ਡਰਾਇਵਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀਟ 'ਤੇ ਚਾਰ ਮਰਦ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰੇ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬੱਸ ਦੇ ਹਿੱਲਣ ਨਾਲ ਹਿਲੇਰੇ ਖਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਡਰਾਇਵਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵਾਲੀ ਸੀਟ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਚਾਰੇ ਮਰਦ ਕੁੜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਮਰਦ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕੁੜੀ ਚੀਕ ਮਾਰਦੀ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਗ੍ਹਾ ਵਾਪਰ ਰਹੇ ਇਸ ਘਟਨਾ ਕ੍ਰਮ 'ਤੇ ਪੈਂਦੀ ਹੈ)

ਬੁਰਕਾਪੇਸ਼:- ਅੱਲ੍ਹਾ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਏ...ਪੁੱਤ ਸਾਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਾ ਕਰੋ।

ਬਦਮਾਸ਼-1:- ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਿੱਥੇ ਕਰਦੇ ਆਂ ਬੇਬੇਮੌਜ ਕਰਦੇ ਆ ਮੌਜ

ਬਦਮਾਸ਼-2:- ਚੁੱਕ ਲੋ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾ ਲੈ ਕੇਰੰਨ....ਬੇਤਲ ਵਰਗੀ.....

(ਦੋ ਬਦਮਾਸ਼ ਕੁੜੀ ਦੀ ਖਿੱਚਾ-ਧੂਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਚੀਕਦੀ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- (ਜੇਰ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ):- ਕਿਹੜੇ ਆ ਓਏ.....ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਓ।

ਬਦਮਾਸ਼:- ਅੰਨ੍ਹੇ ਬੁੜਿਆ ਦਿੱਸਦਾ ਨੀ.....ਬਿਨ੍ਹਾਂ ਪੈਸੇ ਫਿਲਮ ਦਿਖਾਉਣ ਲੱਗੇ ਆਂ।

(ਕੁੜੀ ਨੂੰ ਘਸੀਟਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ)

ਬੁਰਕਾਪੋਸ਼:- ਬਚਾਓ.....ਬਚਾਓ,.....

(ਭਗਵਾਨ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆ ਝੋਲਾ ਖੋਲਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਮਖੌਟਾ 'ਤੇ ਲੱਕੜ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ, ਮਖੌਟਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।)

ਭਗਵਾਨ:- (ਗਰਜ਼ਵੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ):- ਪਰ੍ਹੇ ਹੋ ਜੋ ਦੁਸ਼ਟੇ....ਹਟ ਜੋ ਪਾਸੇ....ਜੇ ਨ ਹਟੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਿਜਲੀ ਬਣ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗੂਗਾ ਅਤੇ ਤੇਈਆ ਤਾਪ ਬਣ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਖੂਨ ਪੀ ਜਾਊਗਾ।

ਬਦਮਾਸ਼-1:- ਓਏ ਤੂੰ ਹੈ ਕੌਣ ਓਏ?

ਭਗਵਾਨ:- ਥੋੜੀ ਮੌਤ।

ਬਦਮਾਸ਼-2:- ਓਏ ਬੈ ਜਾ ਟਿਕ ਕੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚੱਕ ਕੇ ਬੱਸ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਠੱਕੂ।

ਭਗਵਾਨ:- (ਗਰਜ਼ਵੀ ਹੋਈ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਾਟਕੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ) ਕਸਮ ਹੈ ਉਸ ਤਲਵਾਰ ਕੀ, ਜਿਸਕੇ ਚੂਮ ਕਰ ਮਰ ਜਾਨਾ ਹਮ ਬਹਾਦਰੋਂ ਕੀ ਆਰਜੂ ਹੈ.....ਕਸਮ ਇੱਜ਼ਤ ਔਰ ਆਬਰੂ ਕੀ ਜਿਸ ਪਰ ਜਾਨ ਨਿਸ਼ਾਵਰ ਕਰ ਦੇਨਾ ਹਰ ਮਰਦ ਕੀ ਸ਼ਾਨ ਹੈ....ਕਸਮ ਹੈ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਔਰ ਹਿੰਮਤ ਕੀ ਜੋ ਮੇਰਾ ਈਮਾਨ ਹੈ।.....ਅਗਰ ਤੁਮ ਕਮੀਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਲੜਕੀ ਔਰ ਬੁਰਕਾਪੋਸ਼ ਖਾਤੂਨ ਕੇ ਨਾ ਛੋੜਾ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਮਹੇ ਜਹਨੂੰਮ ਕਾ ਰਾਸਤਾ ਦਿਖਾ ਦੂੰਗਾ....ਤੁਮਹੋਂ ਪਾਨੀ ਪਿਲਾ ਦੂੰਗਾ....ਤੁਮਹੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁ ਲਿਯੇ ਸੁਲਾ ਦੂੰਗਾ.....ਤੁਮਾਰੀ ਔਲਾਦੋਂ ਕੇ ਯਤੀਮ ਬਨਾ ਦੂੰਗਾ।.....ਜਯ ਬਜਰੰਗ ਬਲੀ ਕੀ....

(ਭਗਵਾਨ ਲੱਕੜ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਲੈ ਕੇ ਬਦਮਾਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਲੜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀ ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਹੇਠਾ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਬੁਰਕਾਪੋਸ਼ ਅਤੇ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੁਰਕਾਪੋਸ਼ ਔਰਤ ਤਹਮੀਨਾ* ਹੈ)

(*ਆਗਾ ਹਸ਼ਰ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਦੇ ਨਾਟਕ ਰੁਸਤਮ-ਓ-ਸੋਹਰਾਬ ਦੀ ਪਾਤਰ)

ਭਗਵਾਨ:- (ਝੁਕ ਕੇ) ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਔਰ ਮੇਰੀ ਬਹਨ...ਦੁਸਮਨੋਂ ਕਾ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ....ਹਮਾਰਾ ਆਪ ਕਾ ਕਾਮ ਹੋ ਗਿਆ.....ਇਨਕੇ ਜੇਲ੍ਹ ਜਾਨੇ ਕਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਹੋ ਗਿਆ।

ਬੁਰਕਾਪੇਸ਼:- (ਨਕਾਬ ਹਟਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ) ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ ਹਰ ਲੜਕੀ ਆਪ ਜੈਸੇ ਬਹਾਦੁਰ, ਜਵਾਂਮਰਦ, ਤਾਕਤਵਰ, ਹਿੰਮਤਵਰ ਔਰ ਸ਼ੇਰਦਿਲ ਮਰਦ ਕੀ ਲੋਡੀਆ ਬਣਨਾ ਅਪਨੀ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬੀ ਸਮਝੇਗੀ।

(ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਮਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਓ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਬੁਰਕਾਪੇਸ਼:- ਭਾਈ ਸਾਹਬ...ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾ ਕੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਵੱਡਾ ਅਹਿਸਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਭੈਣ ਜੀ.....ਇਹ ਮੇਰਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਸੀ....ਤੁਸੀਂ ਜਾ ਕਿੱਥੇ ਰਹੋ ਹੋ।

ਲੜਕੀ:- ਅਸੀਂ ਔਖਲਾ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬੱਸ 'ਚ ਕਿਉਂ ਚੜ੍ਹੇ..ਇਹ ਬੱਸ ਤਾਂ ਔਖਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ....

(ਦੋਵੇਂ ਘਬਰਾ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ)

ਭਗਵਾਨ:- ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ....ਤੁਸੀਂ ਰਾਤ ਸਾਡੇ ਗਰੀਬਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਸਕਦੇ ਹੋ.....ਸਵੇਰੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਔਖਲਾ ਪਹੁੰਚਦੇ ਕਰਦੁੰਗਾ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਛੇਵਾਂ

(ਭਗਵਾਨ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ: (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ) ਮਿਹਰਬਾਨ, ਕਦਰਦਾਨ, ਚੇਰਦਾਨ....ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਚੇਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹਾਂ.....ਦਰਅਸਲ ਕਦੇ ਕਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ...ਜਦੋਂ ਮੈਂ....ਦੱਸ ਦੇਵਾਂ?

ਲੁਕੇਵਾ ਵੀ ਕਿਉਂ....ਸਚਾਈ ਛਿਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਬਣਾਵਟ ਕੇ ਅਸੂਲੋਂ ਸੇ ਕਿ ਖੁਸ਼ਬੂ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਕਾਗਜ਼ ਕੇ ਫੂਲੋਂ ਸੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਜੇਬਕਤਰਾ ਸੀ.....ਖੈਰ ਛੱਡੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ....ਲੋਡੀਜ਼ ਐਂਡ ਜੈਟਲਮੈਨ....ਮੈਂ ਨਾਟਕ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਨਾਲ ਮਿਲਵਾਉਣਾ ਚਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। (ਆਵਾਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ) ਏਧਰ ਆਓ ਪਿਤਾ ਜੀ....ਦਰਸ਼ਕ ਤੁਹਡਾ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਨੇ।

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਦੇਸਤੇ, ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਜੀ ਦਾ ਤਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਸੁਆਗਤ ਕਰੇ....ਜੋਰਦਾਰ ਤਾੜੀਆਂ.....ਦੇਖੋ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਤਾੜੀਆਂ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਹਨ....ਹੱਥਾਂ ਦੀ ਕਸਰਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈਜੇਬ ਚੋਂ ਕੁੱਝ ਜਾਂਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂਖੈਰ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਬੜੇਦਾ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੀਦਾਰ ਹੈ.....ਜਦੋਂ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਰੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕੋਲ 18 ਏਕੜ ਖੇਤਬਾੜੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ.....ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਹਰ ਤੀਜੇ-ਚੌਥੇ ਸਾਲ ਇੱਕ ਏਕੜ ਵੇਚਦਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚਿੱਤਰਕਾਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ.....ਆਪਣਾ ਢਿੱਡ ਭਰਦਾ ਰਿਹਾ ਤੇ ਭੁੱਖੇ ਚਿੱਤਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਖਰੇ ਸਹਾਰਦਾ ਰਿਹਾ....ਹਰ ਭੁੱਖੇ ਕਲਾਕਾਰ ਨੂੰ ਹਵੇਲੀ ‘ਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ....ਦੇਖੋ ਹੁਣ ਏਹ ਹਵੇਲੀ ਅੱਧੀ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਡਿੱਗਿਆ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜੇ ਹਿੱਸਾ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸੱਪ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਵੈਸੇ ਸੱਪਾਂ ਨਾਲ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਦੀ ਕਾਫ਼ੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਾਤ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਚਾਦਰ ਲੈ ਕੇ ਸੌਂ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਛਾਤੀ ਉੱਪਰ ਕੁੱਝ ਰੋਂਗ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੱਪ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਏਧਰੋਂ- ਓਧਰ ਜਾਣ ਲਈ ਮੰਜੇ ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਰਸਤੇ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਪਰਲਾ ਰਸਤਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਪਿਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸੱਪ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਕੋਲ ਜੇ ਜ਼ਮੀਨ ਬਚੀ ਹੈ, ਉਹ ਹਿੱਸੇ-ਠੇਕੇ ‘ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਜੇ ਪੈਸਾ ਅਤੇ ਦਾਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡੇ ਭੁੱਖੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਸਾਡੀ ਦੇਸਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ? ਤਾਂ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਰਵਿੰਦਰ ਭਵਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਪਾਨ ਵਾਲੇ ਖੇਖੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਚਾਹ ਵਾਲੇ ਗਿਲਾਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਦਰੰਗ ਜਿਹੀ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁੱਝ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦਿਨ ਭਰ ਦਾ ਭੁੱਖਾ ਏਧਰ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲੱਗਿਆ।

(ਮੰਚ ਉੱਤੇ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਬੋਤਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁੱਝ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਕੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- (ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ) ਆ ਜਾ ਉਹ ਆ ਜਾ....ਐਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀ ਕਰਦੈ?
(ਭਗਵਾਨ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਲੈ ਪੀਏਂਗਾ?

ਭਗਵਾਨ:- ਪਿਆ ਦੇ ਭਰਾਵਾ....ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦਾ ਢਿੱਡੋਂ ਭੁੱਖਾ ਫਿਰਦਾਂ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਲੈ ਪੀ ਲੈ.....ਖਾਣ ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਦਿੰਨੈ.....ਕਿਹੜਾ ਦੌਲਤ ਮੁੱਕਣ ਲੱਗੀ
ਐ....ਤੈਨੂੰ ਖਵਾਉਣ ਨਾਲ..

(ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਾ ਗਲਾਸ ਖਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਈ ਸਾਵਾ...ਕਪੈਸਿਟੀ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀਐ ਤੇਰੀ.....ਕੰਮ ਕੀ
ਕਰਦੈ?

ਭਗਵਾਨ:- ਦੱਸਾਂ...?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਾਂ..ਹਾਂ...ਦੱਸ...ਸੰਗੀ ਕਿਉਂ ਜਾਨੈ.....ਕਿ ਪੁਲਸ 'ਚ ਕੰਮ ਕਰਦੈ?
(ਦੇਵੇਂ ਹੱਸਦੇ ਹਨ)

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਨਹੀਂ ਭਰਾਵਾ....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਫੇਰ ...ਹੋਰ ਕੀ ਕਰਦੈ ਤੂੰ?

ਭਗਵਾਨ:- (ਮੂੰਹ ਪੂੰਝ ਕੇ) ਜੇਬਕਤਰਾ ਸੀ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਸੀ.....ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਨਹੀਂ ਛੱਡਤਾ ਕੰਮ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਯਾਰ....ਐਨਾ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਨਾਟਕ ਦੇ ਚੱਕਰ 'ਚ ਪੈ ਗਿਆ ਯਾਰ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਚਲ ਕੋਈ ਨਾ ਯਾਰ.....ਸਾਰੇ ਈ ਏਥੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ
ਫਸੇ ਹੋਏ ਐ।

ਭਗਵਾਨ:- ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਓ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮੈਂ ਵੀ ਏਹੀ ਸੋਚਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਮਤਲਬ

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮਤਲਬਕੇ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ?

ਭਗਵਾਨ:- ਇਹ ਕੀ ਗੱਲ ਹੋਈ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਏਹੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਐ...ਖੈਰ ਤੂੰ ਪੀ ਬੋਫਿਕਰੀ ਨਾਲ...ਹਾਲੇ ਇੱਕ-ਅੱਧਾ
ਹੋਰ ਪਿਆ ਜੇਬ 'ਚ।

(ਦੇਵੇਂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਗਰਟਾਂ ਸੁਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ)

ਭਗਵਾਨ:- ਦੱਸਿਆ ਨੀ ਬਾਈ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰਦੇ ਓ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮੈਂ ਯਾਰ ਪੱਟਰ ਆ

ਭਗਵਾਨ:- ਅੱਛਾ! ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਰੰਗ ਕਰਦੈ।

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਜ਼ੋਰ ਦੀ ਠਹਾਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਹੱਸਦਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ...ਤੂੰ ਜਵਾਂ ਠੀਕ ਕਿਹੈ...ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਪੱਟਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੀ ਪੱਟ ਕਰਦੇ ਐ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੱਤਵਾਂ

(ਵੀਰਾ ਅਤੇ ਨਸਰੀਨ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੰਚ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਫਿਲਮੀ ਗੀਤ ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ ਉਭਰਦੀਆਂ ਹਨ)

ਵੀਰਾ:- ਜ਼ਰਾ ਖਬਰੋਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਓ ਜੀ

ਕਿਧਰੇ ਰੁਝ ਰਹਿ ਨਾ ਜਾਵੇ

ਜ਼ਰਾ ਖਬਰੋਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਓ ਜੀ।

(ਨ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਨ੍ਰਿਤ ਮੁੰਦਰਾਵਾਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਹੀ ਹਨ)

ਵੀਰਾ:- ਤੈਨੂੰ ਗ਼ਜ਼ਲ ਕਹਾਂ ਜਾਂ ਤੈਨੂੰ ਨਸਰੀਨ ਕਹਾਂ

ਹੈਰਾਨ ਖੜਾਂ ਮੈ ਸੋਚ ਰਿਹਾ ਕਿ ਖੁਦ ਨੂੰ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਾਂ।

(ਨ੍ਰਿਤ)

ਵੀਰਾ:- ਏਹ ਟੇਡਾਪਨ ਜੋ ਤੇਰਾ ਏਹ ਟੇਡਾਪਨ ਜੋ ਤੇਰਾ

ਏਹ ਅਦਾਵਾਂ , ਇਹ ਨਖਰੇ, ਇਹ ਗੁੱਸਾ ਜੋ ਤੇਰਾ

ਕੀ ਲੋੜ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਲ ਕਹਿੰਦਾ ਏ ਮੇਰਾ।

(ਉਪਰੋਕਤ ਪੰਕਤੀਆਂ ਨ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ)

(ਭਗਵਾਨ ਮੰਚ 'ਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨ੍ਰਿਤ ਕਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਦੇਖਦਾ ਹੈ)

ਵੀਰਾ:- (ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰਾਜ ਕਪੂਰ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ) ਅਨਾਰਕਲੀ, ਹਮ ਤੁਮੋਂ ਜੀਨੇ ਨਹੀਂ ਦੋਂਗੇ ਔਰ ਸਲੀਮ ਤੁਝੇ ਮਰਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਗਾ।

ਭਗਵਾਨ:- (ਸਧਾਰਨ ਅਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ) ਇਹ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਓ ਕਬੂਤਰੇ? ਇਹ ਕਿਹੜੇ ਸੀਨ ਦੀ ਰਹਿਸਲ ਹੋ ਰਹੀ ਐ। ਲੱਗਦੈ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਚੜ੍ਹ ਗਈਆਂ

ਬੇਡੇ ਦਿਮਾਗਾਂ ਨੂੰ। (ਆਵਾਜ਼ ਬਦਲ ਕੇ) ਐ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਆਸਮਾਨ, ਐ ਸੁਨਨੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ, ਐ ਉਡਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰਿੰਦੇ, ਐ ਚਰਨੇ ਵਾਲੇ ਚੌਪਾਇਓ, ਐ ਗੁਜ਼ਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹਵਾ, ਕਿਯਾ ਤੁਮ ਮੇਂ ਸੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਇਸਕੀ (ਨਸਰੀਨ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ) ਮਾਂ ਕੋ ਏਕ ਲਫਜ਼ ਮੇਂ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰ ਦੇ।

ਵੀਰਾ:- ਉਸਤਾਦ ਅਸੀਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਆ।

ਭਗਵਾਨ:- ਪਿਆਰ..(ਭਗਵਾਨ ਕਵਾਲੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵੀਰਾ ਤੇ ਨਸਰੀਨ ਉਸਦਾ ਸਾਥ ਦਿੰਦੇ ਹਨ)

ਤੜਪਨਾ, ਚੁਪਕੇ ਚੁਪਕੇ ਆਹ ਭਰਨਾ, ਘੁਟ ਕੇ ਮਰ ਜਾਨਾ

ਮੁਹੱਬਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਜਹੀ ਅੰਜ਼ਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ।

(ਕੁੱਝ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਕਵਾਲੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਧੋਖਾ ਹੈ, ਫਰੇਬ ਹੈ, ਮਕਾਰੀ ਹੈ, ਕਮੀਨਗੀ ਹੈ, ਜਲਾਲਤ ਹੈ, ਇੱਕ ਲਾਹਨਤ ਹੈ।

ਨਸਰੀਨ:- ਮੁਹੱਬਤ ਖੁਦਾ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਹੈ, ਜੇ ਜਾਤ ਜਾਂ ਕੌਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ। ਮੁਹੱਬਤ ਧਰਮ, ਜਾਤ, ਨਸਲ ਵਿਚਲੇ ਫਾਲਸੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਹੱਬਤ ਪੂਰਬ ਅਤੇ ਪੱਛਮ ਵਾਲ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ ਇੱਕ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੁਹੱਬਤ ਹਰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਬਣਾ ਕੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ:- ਮੁਹੱਬਤ...ਚਲੋ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜੇ ਮੰਨ ਵੀ ਲਈਏ ਤਾਂ ਉਸਤੋਂ ਬਾਅਦ?

ਵਿਆਹ...ਵਿਆਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਆਹ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੋ, ਜੇ ਕੁਆਰੀ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਵਿਧਵਾ ਨਾਲ ਕਰੋ, ਜੇ ਮੁਟਿਆਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬੁੱਢੀ ਨਾਲ ਕਰੋ, ਗੋਰੀ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਕਾਲੀ ਨਾਲ ਕਰੋ, ਤਾਜ਼ੀ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਬੇਹੀ ਨਾਲ ਕਰੋ, ਵਿਆਹ ਕਰੋ (ਰੁਕ-ਰੁਕ ਕੇ) ਵਿਆਹ ਕਰੋ.....ਪਰ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਘਬਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਮੇਰੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਆਹ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪਿਉ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਦੀ ਸਲਾਹ ਸੁਣ ਲਵੋ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮਜ਼ਾਕ ਛੱਡ ਯਾਰ, ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋ ਗਈ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੀ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਯਾਰ ਪੂਰੀ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਥੀਏਟਰ ਵਾਲਾ ਸਾਨੂੰ ਥੀਏਟਰ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ: ਕੀ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਯਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਗਿਆ, ਉੱਥੇ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਨਾਮ ਪੁੱਛਿਆ ਮੈਂ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ 'ਜੇਬਕਤਰਾ ਰੰਗ ਮੰਡਲ' ਤਾਂ ਉਹ ਔਰਤ ਭੜਕ ਉੱਠੀ, ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, ਇਹ ਕੀ ਐ? ਚੱਕਰ ਕੀ ਐ? ਜੇਬਕਤਰੇ..? ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਗਰੁੱਪ ਨੂੰ ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ।

ਭਗਵਾਨ:- ਫੇਰ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਫੇਰ ਰਵਿੰਦਰਸ਼ਾਲਾ ਗਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਨਾਂ ਸਾਡੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਰਸ਼ ਕੀ ਨੇ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਸੱਚ, ਅਹਿੰਸਾ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਭਰਾਵਾ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੱਚ ਕੌਣ ਬੋਲ ਸਕਦੈ....ਅਸੀਂ ਕਹਿ ਤਾਂ ਰਹੇ ਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜੇਬਕਤਰੇ ਆ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਨਹੀਂ ਯਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਕੋਰਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੋਗਰੈਸਿਵ ਥੀਏਟਰ ਗਿਆ....ਉਹ ਤਾਂ ਨਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਭੜਕ ਉੱਠੇ....ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਤੌਹਮਤਾਂ ਲੱਗੀ ਜਾਂਦੀਐਂ....ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ।

ਭਗਵਾਨ:- ਫੇਰ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਫੇਰ, ਯਾਰ ਮੈਂ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਹਾਲ ਦੇਖੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਬੈਠਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ-ਖੜ੍ਹੇ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦਾ ਰਾਹ ਦਿਖਾਤਾ। ਯਾਰ....ਭਗਵਾਨ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾ, ਇਹ ਨਾਂ ਨਾ ਰੱਖ।

ਭਗਵਾਨ:- ਚੱਲ ਕੋਈ ਨੀ ਬਾਈ....ਤੂੰ ਹੋਰ ਦੇਖ ਕੋਈ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਭਗਵਾਨ ਮੈਂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਕਹਿੰਨਾ ਨਾਂ ਬਦਲਦੇ.....ਏਹ ਨਾਮ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵੀ ਹੋਣੈ।

ਭਗਵਾਨ:- ਤੂੰ ਹੋਰ ਦੇਖਲਾ ਬਾਈ....ਨਾਮ ਤਾਂ ਏਹੀ ਰਹੂਗਾ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅੱਠਵਾਂ

(ਭਗਵਾਨ ਤਾੜੀ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਹਨ)

ਭਗਵਾਨ:- ਆਜੇ ਵੀ ਆਜੇ ਸਾਰੇ.....ਲਾਲੂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੂੰ ਸੁਣਾ...ਡਾਇਲੋਗ ਯਾਦ ਹੋਗੇ ਸਾਰੇ।

ਲਾਲੂ:- ਯੈੱਸ ਬੌਸ।

ਭਗਵਾਨ:- ਸਾਲਾ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ 'ਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਚਲੇ ਰਸੀਦ....ਤਾਹਿਰਾ (ਤਾਹਿਰਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਆਬਦਾ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਰਸੀਦ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਵਿੱਚ ਲਾਲੂ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।)

ਲਾਲੂ:- ਅੰਮੀਜਾਨ...ਅੰਮੀਜਾਨ.....ਯਾ ਅੱਲ੍ਹਾ.....ਅੰਮੀਜਾਨ ਕੇ ਕਿਯਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੰਮੀ....ਪਿਆਰੀ ਅੰਮੀ।

ਆਬਦਾ:- ਕੋਣ ਰਸੀਦ ਮੇਰਾ ਲਾਲ....ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ....ਮਗਰ ਨਹੀਂ ਕਮਬਖ਼ਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਲਾਲੂ:- ਅੰਮੀ ਤੁਮ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੋਂ, ਮੈ ਤੁਮਾਰਾ ਬੇਟਾ ਹੂੰ।

ਆਬਦਾ:- ਹਾਂ...ਹਾਂ...ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਰਸੀਦ ਹੈ, ਆ...ਆ ਮੇਰੀ ਗੋਦ ਮੈਂ ਆ। ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਗਰ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਹੈ., ਆ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ..ਮੈਨੇ ਤੁਝੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਸੇ ਪਾਲਾ ਹੈ। ਮਗਰ ਬੱਚਾ...ਕਿਸਕਾ ਬੱਚਾ....ਸ਼ੈਤਾਨ ਬੱਚਾ ਬਣ ਕਰ ਮੇਰੇ ਇਮਾਨ ਕੇ ਠਗਨੇ ਆਯਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਭੀ ਮਾਂ ਨਹੀਂ ਬਨੀ। ਕਿਯਾ ਮੈਂ ਮਾਂ ਹੋਤੀ ਤੇ ਤੁਝੇ ਆਪਨੀ ਆਖੋਂ ਕੇ ਸਾਹਮਨੇ ਜਿਬਾ ਕਰਵਾਤੀ?

ਲਾਲੂ:-ਅੰਮੀ, ਅੰਮੀ ਤੁਮ ਤੇ ਦਿਵਾਨੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋ।

ਆਬਦਾ:- ਹਾਂ..ਹਾਂ ਮੈਂ ਦੀਵਾਨੀ ਹੋ ਗਈ ਹੂੰ, ਬਲਕਿ ਡਾਇਨ ਭੀ ਹੋ ਗਈ ਹੂੰ।

ਲਾਲੂ:- ਯੇ ਤੁਮ ਕਯਾ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹੋਂ?

ਆਬਦਾ:- ਅਫਸੋਸ, ਐ ਦੁਨਿਆਂ ਕੇ ਲੋਗੋ, ਯੇ ਕੋਨਸੇ ਮਜ਼ਹਬ ਕੇ ਲੋਗੋ ਕਾ ਦਸਤੂਰ ਹੈ, ਦੂਸਰੋਂ ਕੇ ਲਿਏ ਆਪਨੇ ਬੱਚੇ ਕਾ ਖੂਨ ਬਹਾਨਾ। ਰਸੀਦ ਇਧਰ ਆ (ਜ਼ਹਿਰ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਲਾਲੂ ਨੂੰ ਸੁੰਘਾਉਂਦੀ ਹੈ)

ਲਾਲੂ:- ਯੇ ਕਯਾ ਹੈ?

ਆਬਦਾ:- ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਕੀ ਦਵਾ।

ਲਾਲੂ:- ਕਿਉਂ?

ਆਬਦਾ:- ਤਾਂ ਕਿ ਮਰਤੇ ਵਕਤ ਤੁਮੋਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਾ ਹੋ।

ਲਾਲੂ:- ਨਹੀਂ, ਐਸਾ ਨਾ ਕਰੋ।

ਆਬਦਾ:- ਅਰੇ, ਕਮਬਖ਼ਤ ਤੁਮੋਂ ਸੁੰਘਨਾ ਹੋਗਾ, ਤੁਮੋਂ ਮਰਨਾ ਹੋਗਾ।

ਲਾਲੂ:- ਰਹਿਮ...ਰਹਿਮ

ਆਬਦਾ:- ਸੇ ਗਯਾ...ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ...ਜਾ...ਜਾ ਰਾਹਤ ਕੀ ਦੁਨੀਯਾਂ ਮੇ ਜਾ। ਵਹਾਂ ਜਾਕਰ ਹੂਰੋਂ ਸੇ ਦਿਲ ਬਹਿਲਾਨਾਂ। ਵਹਾਂ ਤੇਰੇ ਬਜ਼ੁਰਗੋਂ ਕੀ ਪਾਕ ਹੂਰੋਂ ਹੈ। ਤੂੰ ਉਨਸੇ ਮੇਰੀ ਮੁਸੀਬਤ ਬਿਆਨ ਕਰ ਦੇਨਾਂ।

ਲਾਲੂ:- ਐ ਮੇਹਰਬਾਨ ਮਾਂ ...ਮੇਰੀ ਤਰਫ਼ ਨਫ਼ਰਤ ਸੇ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਉਠਾਓ...ਫਕਤ ਦੇ ਹੀ ਆਂਸੂ ਰਹਿਮ ਕੇ ਬਹਾਉ।

ਆਬਦਾ:- ਯੇ ਮੈਨੇ ਕਯਾ ਕਿਯਾ? ਬੇਟਾ, ਬੇਟਾ ਰਸੀਦ.....ਕਯਾ ਇਤਨੀ ਜਲਦੀ ਅਪਨੀ ਅੰਮਾਂ ਸੇ ਖ਼ਫ਼ਾ ਹੋ ਗਏ? ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੇ ਲਿਯੇ ਸੇ ਗਏ। ਬੋਲੋ ਫਕਤ ਏਕ ਬਾਰ ਬੋਲੋ।

ਓਠੇ ਆਓ ਮੇਰੇ ਪਿਯਾਰੇ ਜ਼ਰਾ ਲਗ ਜਾਓ

ਸੀਨੇ ਸੇ ਖ਼ਫ਼ਾ ਮਾਂ ਸੇ ਨਾ ਹੋ, ਗਰ ਹੋ ਗਯੇ ਬੇਜ਼ਾਰ ਜੀਨੇ ਸੇ।

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਕੇ ...ਓ ਕੇ...ਲਾਲੂ ਤੂੰ ਸਾਰੀ ਬਲੈਕਿੰਗ ਭੁੱਲ ਜਾਨੈ.....ਭਰਾਵਾ ਜੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲ ਪਿੱਠ ਕਰਕੇ ਬੋਲੇਗਾ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਖੇਡ ਵਿਗੜ ਜਾਣੀਐ।

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਖੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਕਿਯਾ ਹੁਆ ਮੇਰੇ ਬਾਪ.....ਕਾਮ ਬਨਾ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:-ਯਾਰਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਗਵਾਨ:- ਫੇਰ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓਹੀ ਹੋਇਆ, ਜੀਹਦਾ ਡਰ ਸੀ...ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਨਾਂ ਦੱਸਿਆ 'ਜੇਬਕਤਰਾ ਰੰਗਮੰਡਲ' ਤਾਂ ਮੈਨੇਜਰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ... ਕਹਿੰਦਾ ਇਹ ਕੀ ਮਜ਼ਾਕ ਐ? ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਜਨਾਬ ਏਹੀ ਸੱਚ ਐ...ਗਰੁੱਪ ਦਾ ਨਾਮ ਏਹੀ ਐ...ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਜਾਓ ਫਿਰ ਨੁੱਕੜ ਨਾਟਕ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਨਾਬ...ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਨਾਟਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ...ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਕਿਰਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਸੀਂ ਦੇ

ਦੇਵਾਂਗੋ.....ਪਰ ਉਹਨੇ ਕੇਰਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਕਹਿੰਦਾ ਸਾਡੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਦਰਸ਼ ਐ.....ਸੇਠ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਭਾਰਤੀ ਸੱਭਿਅਤਾ, ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਬਣਾਈ ਐ, ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦਾ ਏਥੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ.....

ਭਗਵਾਨ:- ਮਤਲਬ ਮਸਲਾ ਹੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਵੀ ਟਰੰਪ ਕਾਰਡ ਖੇਡਿਆ।

ਭਗਵਾਨ:- ਵਾਹ! ਰੇ ਮੇਰੇ ਬਾਪ....ਵਾਹ!.....ਪਰ ਕੀਤਾ ਕੀ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:-ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜਨਾਬ ਜਿਹੜਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਰੋਟ ਐਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਦੇ ਗੁਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੇ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਐਨਕਾਂ ਦੇ ਉੱਤੋਂ ਦੀ ਝਾਕੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨੀ.....ਫਿਰ ਉਹਨੇ ਲਾ ਲਿਆ ਲਾਲੇ ਨੂੰ ਫੇਨਜਦੋਂ ਦੱਸੀ ਸਾਰੀ ਗੱਲ.....ਲਾਲਾ ਕਹਿੰਦਾ ਚੱਕਰ ਹੀ ਕੋਈ ਨੀ ਦੇ ਦਿਆਂਗੇ ਹਾਲ....।

ਭਗਵਾਨ:- (ਨਾਅਰਾ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ.....ਜੇਬਕਤਰਾ ਰੰਗਮੰਡਲ ਜ਼ਿੰਦਾਬਾਦ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਨੇਵਾਂ

(ਅਦਾਕਾਰ ਇੱਕ ਕਤਾਰ ਵਿੱਚ ਮੰਚ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਨੁੱਕਰ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਮੰਚ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ (ਵੀਰਾ ਨੂੰ):- ਤੋਫ਼ੀਕ ਤੈਨੂੰ ਇਮੋਸ਼ਨ ਦੀ ਜਿਹੜੀ ਪਿੰਚ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦੈ, ਤੂੰ ਉਹਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ...ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਡਾਇਲੋਗ ਠੰਡੇ ਜਿਹੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਐ। ਤੇ ਨਾਲੇ ਭਰਾਵਾ ਆਵਦੀ ਬੌਡੀ ਮੂਵਮੈਂਟ ਨੂੰ ਡਾਇਲੋਗ ਨਾਲ ਜੋੜ...ਪਿਛਲੀਆਂ ਦੇ ਰਹਿਸਲਾਂ 'ਚ ਤੂੰ ਡਾਇਲੋਗ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਐ...ਉਚਾਰਨ ਮਾਸਟਰ ਆਬਦਾ ਬੇਬੇ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਟੇਕਿਆ ਨਹੀਂ.....ਤੂੰ ਕਿਆਮਤ ਬੋਲਿਆਂ ਜਦਕਿ ਅਸਲੀ ਉਚਾਰਨ ਕਯਾਮਤ ਐ.....ਤੇ ਦੂਜਾ ਤੂੰ ਅਜਮਤ ਨੂੰ ਅਜਮਤ ਬੋਲਿਆ ਸੀ। ...ਚਲੇ.....ਹਾਂ ਸੱਚ ਸੰਮਾ (ਨਸਰੀਨ ਖੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ਤੂੰ ਸਹੀ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ.....ਜਿਹੜੀ ਨਫ਼ਰਤ ਤੇ ਘ੍ਰਿਣਾ ਤੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਦਿੱਸਦੀ ਚਾਹੀਦੀਐ.....ਓ ਦਿੱਸਦੀ ਨੀ.....ਐਂ ਸਮਝ ਵੀਰਾ, ਵੀਰਾ ਨਹੀਂ ਤੋਫ਼ੀਕ ਐ....ਚਲੇ ਏਹੀ ਸੀਨ ਦੁਬਾਰਾ ਕਰਦੇ ਆਂ।

(ਰਹਿਸਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)

ਨਸਰੀਨ:- ਜਾਓ, ਉਸ ਜਿੰਦੀ ਕੁੱਤੇ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਨੇ ਲਾਓ। ਜਿਦ ਕਿਸ ਸੇ? ਮੁਝਸੇ ਤੇ ਤੂਫ਼ਾਨੀ ਸਮੰਦਰ ਕੀ ਤਰਹ ਗੁੱਸੇ ਮੇਂ ਦੀਵਾਨੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਦਮ-ਕੇ-ਦਮ ਆਂਦੀ ਕੀ ਤਰਹ ਬੁਲਾਏ ਨਾਗਹਾਨੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ਅਗਰ ਯੇ ਰਾਹ ਪਰ ਨਾ ਆਇਆ ਤੇ ਉਸੇ ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਜੀਨੇ ਕਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ।

(ਵੀਰਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਨਸਰੀਨ:- ਕਿਯੋਂ ਤੋਫ਼ੀਕ ਕਿਸ ਹਾਲ ਮੇਂ ਹੈਂ?

ਵੀਰਾ:- ਕਿਸ ਹਾਲ ਮੇਂ ਹੈ? ਸ਼ੇਰ ਲੋਹੇ ਕੇ ਜਾਲ ਮੇਂ ਹੈ।

ਨਸਰੀਨ:- ਸਰਕਸ

ਕਿਯੋਂ ਤਬਾਹੀ ਲਾ ਰਹਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਅਜ-ਵ-ਜਾਹ ਪਰ।

ਛੇਤ ਦੇ ਗੁਮਰਾਹੀ ਆ ਜਾ ਅਬ ਭੀ ਸੀਧੀ ਰਾਹ ਪਰ।

ਵੀਰਾ:- ਦੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਸੱਚੀ ਔਰ ਸੀਧੀ ਰਾਹ ਫਕਤ ਨੇਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਬਰ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸੇ ਨਿਕਲ ਕਰ ਕਯਾਮਤ ਕੇ ਮੈਦਾਨ ਸੇ ਹੋਤੀ ਹੂਈ ਬਹਿਸ਼ਤ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਪਹੁੰਚਤੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਰ ਏਕ ਰਾਹ ਠੇਕਰੇ ਖਿਲਾਤੀ ਹੈ, ਕਾਂਟੇ ਮੇਂ ਫਸਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਜਹਨੂੰਮ ਕੇ ਅੰਧੇਰੇ ਗਾਹ ਮੇਂ ਗਿਰਤੀ ਹੈ।

ਨਸਰੀਨ:-ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤੀ ਕਿ ਨੇਕੀ ਕਿਆ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਔਰ ਤੁਝ ਜੈਸੇ ਚੰਦ ਬੇਵਕੂਫੇ ਕੇ ਅਜੀਜ਼ ਹੈ।

ਵੀਰਾ :- ਨੇਕੀ ਕਿਆ ਚੀਜ਼ ਹੈ? ਨੇਕੀ ਏਕ ਪਾਕ ਨੂਰ ਹੈ। ਨੇਕੀ ਖੁਦਾ ਕੇ ਹਾਥ ਕਾ ਬਨਾਯਾ ਹੁਆ ਕਿਲਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਮੇਂ ਪਾਕ ਇੰਸਾਨ ਬੈਠ ਕਰ ਸ਼ੈਤਾਨ ਕੀ ਫੌਜ ਕਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ।

ਨਸਰੀਨ:- ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ।

ਵੀਰਾ:- ਹਾਂ...ਹਾਂ ਮੈਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਯਾ ਹੂੰ। ਮਗਰ ਸੁਕਰ ਹੈ ਖੁਦਾ ਕਾ ਜੋ ਬਾਗੀ, ਹਿਰਸ ਕਾ ਬੰਦਾ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਾ ਗੁਲਾਮ, ਬੋਰਹਿਮ, ਖੂਨੀ, ਔਰ ਨਹਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਰਹਿਸਲ ਰੋਕਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- (ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਨੂੰ) ਕੰਮ ਬਣ ਗਿਆ ਬਾਪੂ....?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕੋਸਟਿਊਮ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਤਾਂ ਹੋ ਗਿਆ।...ਪਰ ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਵਾਲ ਮੈਨੇਜਰ ਸਾਲਾ ਹਰਾਮੀਪੁਣੇ 'ਤੇ ਉੱਤਰ ਆਇਐ।

ਭਗਵਾਨ:- ਕੀ...?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕਹਿੰਦਾ ਪੂਰੀ ਪੇਮੈਂਟ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ੋਅ ਨਹੀ ਕਰਨ ਦੇਣਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਲੇ ਰਹਿੰਦਾ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਆ ਭਰਾਵਾ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਰਹਿਣਾ ਕੀ ਐ...ਸਾਲੀ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਐ...ਐਵੇਂ ਸਾਲਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਥਣ ਬਣੀ ਜਾਂਦੈ।

ਭਗਵਾਨ:- ਭਰਾਵਾਂ ਜੇ ਨਾਟਕ ਨਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਮੀਡੀਆ ਬਣਜੂ.....ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ੋਅ ਐ...ਸਾਡੀ ਖੂਨ ਪਸੀਨੇ ਦੀ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਐ...ਕੱਲ੍ਹ ਨਾਟਕ ਹਰ ਹਾਲ 'ਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦੈ.....ਸਮਝ ਲੱਗੀ ਗੱਲਜੇ ਮਰਜ਼ੀ ਕਰ..ਮੈਨੂੰ ਨੀ ਪਤਾ...

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਬਥੇਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਸਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ...ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਕਿੱਡੀ ਕ ਗੱਲ ਐ...ਪਰ ਸਾਲੇ 'ਤੇ ਅਸਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹੜੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਬਣਿਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਪੈਸੇ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਮਾਰੇ ਐ.....ਠੇਕੇ-ਹਿੱਸੇ ਆਲਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਡਵਾਂਸ 'ਚ ਲਈ ਬੈਠੇ ਆਂ,....ਉਧਾਰ ਸਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਕੋਈ ਨੀ....ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਬਿਆਨਾ..... ਉਹ ਖੀਰਦਣ ਆਲਿਆਂ ਦੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ 'ਚ ਕੋਈ ਭਾਣਾ ਵਾਪਰ ਗਿਆ...ਉਹ ਓਧਰ ਚਲੇ ਗਏ।

ਭਗਵਾਨ:- ਭਰਾਵਾ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ ਸ਼ੋਅ ਹੈ....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਪਰ ਤੂੰ ਹੀ ਦੱਸ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਵੀ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਭਰਾਵਾ....ਪੇਸਟਰ ਲੱਗਗੇ.....ਉਦਘਾਟਨ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮੀ ਬੰਦੇ ਸੱਦੇ ਐ...ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਹਿਮਾਨ ਆ ਰਹੇ ਐ.....ਪ੍ਰੇਮ ਵੀ ਆ ਰਿਹੈ....ਟੀ ਵੀ ਚੈਨਲਾਂ ਵਾਲੇ ਆਉਣਗੇ....ਬੁਕਿੰਗ ਹੋ ਚੁੱਕੀਐ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਪਰ ਦੱਸ ਮੈਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਾਂ

(ਵੀਰਾ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ)

ਵੀਰਾ:- ਉਸਤਾਦ ਜੀ ਬੱਸ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿਓ.....ਪੰਜ ਦੀ ਥਾਂ ਜੇ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਨਾ ਲਿਆਤੇ ਤਾਂ ਕਹਿਓ।

ਭਗਵਾਨ:- ਤੂੰ ਕਾਰ ਚੋਰੀ ਕਰੇਂਗਾ?

ਵੀਰਾ:- ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤਸਿਰਫ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ.....ਜੇ ਕਿਤੇ ਬੀ ਐੱਮ ਡਬਲਯੂ ਮਿਲਗੀ ਨਾ.....

(ਨਸਰੀਨ ਛੇਤੀ ਦੇਣੇ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਵੀਰਾ ਦੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਬੱਪੜ ਮਾਰਦੀ ਹੈ)

ਨਸਰੀਨ:- ਚੋਰ....ਕਮੀਨੇ.....ਅੱਜ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਮੂੰਹ ਨਾ ਦਿਖਾਈਂ....ਥੂ (ਬੁੱਕਦੀ ਐ)

(ਛੇਤੀ ਦੇਣੇ ਜਾਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਪਰ ਰੋਲ ਤੂੰ ਹੀ ਕਰਨੇ ਨਸਰੀਨ...

ਨਸਰੀਨ:- ਚੋਰ ਨਾਲ ਰੋਲ...ਥੂ ਐ ਮੇਰੀ.....

(ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਮੁੰਨਾ ਬਾਈ, ਕੱਲ੍ਹ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੀਂ...ਮੈਂ ਉੱਥੇ ਹੀ ਮਿਲਾਂਗਾ ਤੇ ਪੇਮੈਂਟ ਵੀ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਸਵਾਂ

(ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਪੁਲਸ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਸਿਪਾਹੀ-1 ਨੇ ਫੜ੍ਹ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀ-2 ਰੋਜ਼ਨਾਮਚਾ ਭਰ ਰਿਹਾ ਹੈ)

ਸਿਪਾਹੀ-2:- ਦੱਸ ਓਏ ਕੀ ਨਾਂ ਐ ਤੇਰਾ।

ਭਗਵਾਨ:- ਭਗਵਾਨ

ਸਿਪਾਹੀ-2:- ਪੂਰਾ ਨਾਂ ਭੌਂਕ

ਭਗਵਾਨ:- ਪੂਰਾ ਨਾਂ?

ਸਿਪਾਹੀ-2:- ਆਹੋ...ਪੂਰਾ ਨਾਂਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ....ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ....ਜਾਂ ਭਗਵਾਨ...?

ਭਗਵਾਨ:- ਭਗਵਾਨ ਈ ਐ ਜੀ।

ਸਿਪਾਹੀ-1:- ਬੰਦੇ ਦਾ ਪੁੱਤ ਬਣ ਕੇ ਨਾਂ ਦੱਸ ਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਤੈਨੂੰ ਪਤੈ ਫੇਰ।

ਭਗਵਾਨ:- ਪਤੈ ਜੀ...ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤੈ.....ਬਥੇਰੀ ਕੁੱਟ ਖਾਧੀ ਐ ਤੁਹਾਡੇ ਥਾਣਿਆਂ 'ਚ।

ਸਿਪਾਹੀ-1:- ਏਥੇ ਨੀ ਖਾਧੀ ਹੋਈ ਪੁੱਤ ਫੇਰ.....ਏਥੇ ਜੇ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਪੈਗੀ ਨਾ.....ਜੇਬਕੱਟਣ ਤੋਂ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕੀ ਤੇਰੀਆਂ ਦਸ ਪੁਸ਼ਤਾਂ ਵੀ ਤੈਬਾ ਕਰਨਗੀਆਂ।

ਸਿਪਾਹੀ-2:- ਪਿਓ ਦਾ ਨਾਂ ਦੱਸ।

ਭਗਵਾਨ:- ਦਿੱਲੀ-6

ਸਿਪਾਹੀ-1:- ਕੀ ਭੋਕੀ ਜਾਨੈ ਸਾਲਿਆਪਿਓ ਦਾ ਨਾਂ ਪੁੱਛਿਐ।

ਭਗਵਾਨ:- ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਹੈ ਜੀ...ਦਿੱਲੀ-6

(ਸਿਪਾਹੀ-1 ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਖਿੱਚ ਕੇ ਲਫੇੜਾ ਮਾਰਦੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਜਨਾਬ...ਦਿੱਲੀ-6 ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਖੁੱਲ੍ਹੀਏਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਐ.....ਏਹੀ ਮੇਰਾ ਪਿਓ.....ਦਿੱਲੀ-6 ਨੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਪਾਲਿਆ-ਪਲੇਸਿਆ ਤੇ ਵੱਡਾ ਕੀਤਾ.....ਦਿੱਲੀ-6 ਹੀ ਮੇਰੀ ਨਰਸਰੀ ਸੀ.....ਤੇ ਦਿੱਲੀ-6 ਹੀ ਮੇਰਾ ਕਾਲਜ.....ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ ਛੋਟੂ-ਛੋਟੂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ...ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਨਾਂ ਭਗਵਾਨ ਰੱਖ ਲਿਆ....ਭਗਵਾਨ...

ਸਿਪਾਹੀ-1:- ਚੁੱਪ...ਇਕਦਮ...ਚੁੱਪ(ਸਿਪਾਹੀ-2 ਨੂੰ) ਲਿਖ ਪਿਓ ਦਾ ਨਾਂ ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ:- ਨਾਮਾਲੂਮ ਲਿਖ ਲਵੋ।

ਸਿਪਾਹੀ-2:- ਵੱਡਾ ਆਇਆ ਗਾਲਬ....ਸਾਲਿਆ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਾਏਂਗਾ।

(ਥਾਣੇਦਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਿਛਲਾ ਸੰਵਾਦ ਸੁਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ)

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਥਾਣੇ 'ਚ ਕੋਣ ਕੀਹਨੂੰ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹੈ ਬਈ।

(ਸਿਪਾਹੀ ਥਾਣੇਦਾਰ ਨੂੰ ਸਲੂਟ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਸਲੂਟ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਥਾਣੇਦਾਰ ਗੌਰ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ)

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਇਹ ਕੋਣ ਐ?

ਸਿਪਾਹੀ-1:- ਜੇਬ ਕਤਰਾ ਐ ਜਨਾਬ।

ਭਗਵਾਨ:- ਨਹੀਂ ਜਨਾਬ ਮੈਂ ਜੇਬਕਤਰਾ ਨਹੀਂ ਆ....ਜੇਬਕਤਰਾ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜੇਬ ਕੱਟਦੈ....ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜੇਬ ਨਹੀਂ ਕੱਟੀ....

ਸਿਪਾਹੀ-2:- ਅੱਛਾ! ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਜੇਬ ਕੱਟੀ ਐ?

(ਥਾਣੇਦਾਰ ਹੱਥ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਿਪਾਹੀ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਦਾ ਹੈ)

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਤੂੰ ਦੱਸ ਕੀਹਦੇ ਵਾਸਤੇ ਜੇਬ ਕੱਟੀਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਜਨਾਬ ਮੈਂ ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇਬ ਕੱਟੀ ਐ।

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਨਾਟਕ ਕਰਨ ਲਈ?

ਭਗਵਾਨ:- ਜੀ ਜਨਾਬ...ਅੱਜ ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਨਾਟਕ ਐ 'ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਲਾ'।ਜਨਾਬ ਹਾਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ੇਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਘੱਟਦੇ ਸੀ.....ਬੱਸ ਓਸੇ ਲਈ.....

ਥਾਣੇਦਾਰ:- (ਸਿਪਾਹੀ-1 ਨੂੰ) ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਫੋਨ ਕਰਕੇ ਪਤਾ ਕਰੋ।

(ਸਿਪਾਹੀ-1 ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)

ਥਾਣੇਦਾਰ:- (ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ) ਤੂੰ ਐਕਟਰ ਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਹਾਂ....ਯੈੱਸ ਸਰ...ਐਕਟਰ.....ਡਾਇਰੈਕਟਰ.....ਡਾਇਲੋਗ ਸੁਣਾਵਾਂ ਜੀ.....ਸੁਣੋ...(ਨਾਟਕੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ)....ਤੁਮ ਰਾਸਤੇ ਕੀ ਠੇਕਰ ਔਰ ਗੱਡੋਂ ਸੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੇ ਕਰ ਏਕ ਸੇ ਦੂਸਰੇ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਸੇ ਤੀਸਰੇ ਗੁਨਾਹ ਕੀ ਤਰਫ਼ ਛਲਾਂਗ ਲਗਾਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੇ। ਅਗਰ ਅਬ ਭੀ ਤੁਮ ਹਦ ਮੇਂ ਨਾ ਰਹੇ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ਨਗੋਈ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਅਨਕਰੀਬ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਾਨੀ ਮੁਸੀਬਤ ਕੇ ਸਾਬ ਠੇਕਰ ਖਾ ਕਰ ਆਪਨਾ ਹਾਥ, ਮੂੰਹ ਤੇੜੋਗੇ ਔਰ ਸਾਥ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਬੇੜਾ ਭੀ ਡੁਬਾਕਰ ਛੋੜੋਗੇ.....ਹੋਰ ਸੁਣਾਵਾਂ ਜੀ।

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਹਾਂ...ਹਾਂ ਹੋਰ ਸੁਣਾ...ਆਵਾਜ਼ ਚੰਗੀ ਐ ਤੇਰੀ..।

ਭਗਵਾਨ:- ਅਗਰ ਯਹੀ ਕਰਨਾ ਥਾ, ਆਗੇ ਬਡਕਰ ਧੋਖਾ ਹੀ ਦੇਣਾ ਥਾ ਤੇ ਏਕ ਭੋਲੀ-ਭਾਲੀ, ਸੀਧੀ-ਸਾਧੀ ਲੜਕੀ ਕੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ਬਾਪ ਸੇ ਮੁਹੱਬਤ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਿਵਾਏ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਮੁਹੱਬਤ ਸੇ ਵਾਕਿਫ਼ ਨਾ ਥੀ। ਏਕ ਮਾਸੂਮ ਬੱਚੇ ਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਨ ਹੇ ਕਰ ਭੀ ਇਨ ਜਹਿਰੀਲੀ ਬਾਤੋਂ ਸੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਨਾ ਥੀ, ਉਸਕੇ ਸਾਹਮਨੇ ਬੈਠਕਰ, ਆਂਸੂ ਬਹਾਕਰ, ਗਿਡਗਿਡਾਕਰ ਕਯੋਂ ਮੁਹੱਬਤ ਕਾ ਯਕੀਨ ਦਿਲਾਯਾ?...ਕਯੋਂ ਉਸਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੇ ਆਬੇ-ਹਯਾਤ ਮੇਂ ਝੂਠੀ ਮੁਹੱਬਤ ਕਾ ਜਹਿਰ ਮਿਲਾਯਾ?

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ...ਏਹ ਨਾਟਕ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਐ ਯਾਰ।

ਭਗਵਾਨ 'ਯਹੂਦੀ ਕੀ ਲੜਕੀ' ਐ ਜਨਾਬ....ਤੁਸੀਂ ਐੱਨ.ਐੱਸ.ਡੀ 'ਚ ਦੇਖਿਆ ਹੋਣੈ।

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਹਾਂ ਬਿਲਕੁਲ...ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਡੀ.ਯੂ. 'ਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ।

ਭਗਵਾਨ:- ਜਨਾਬ ਮੈਂ ਵੀ ਸੀ.ਸੀ. 'ਚ ਪੜ੍ਹਿਆ।

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਇਹ ਸੀ.ਸੀ. ਕੀ ਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਚਾਂਦਨੀ ਚੌਕ ਜਨਾਬ..।

(ਥਾਣੇਦਾਰ ਹੱਸਦਾ ਹੈ)

(ਸਿਪਾਹੀ-1 ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਸਿਪਾਹੀ-1:- ਜਨਾਬ, ਅੱਜ ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ 'ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਲਾ' ਨਾਟਕ ਦਾ ਸ਼ੋਅ ਐ ਜੀ।

ਭਗਵਾਨ:- ਆ ਦੇਖੋ ਜਨਾਬ..ਟਿਕਟ ਬੁੱਕ...ਜਨਾਬ ਮੈਂ ਕੋਈ ਝੂਠ ਬੋੜਾ ਬੋਲਦਾ।

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਕਿੰਨੇ-ਕਿੰਨੇ ਦੇ ਟਿਕਟ ਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਪੰਜ ਸੌ...ਤਿੰਨ ਸੌ...ਦੋ ਸੌ... ਤੇ ਸੌ ਦੇ ਐ ਜੀ।

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਅੱਛਾ! ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਤੂੰ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਦੇਣੇ ਐ?

ਭਗਵਾਨ:- ਜੀ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ....

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਐਂ ਕਰ ਪੰਜ-ਪੰਜ ਸੌ ਆਲੀਆਂ 10 ਟਿਕਟਾਂ ਕੱਢ ਬਾਹਰ।

(ਥਾਣੇਦਾਰ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਬਣਿਆ ਕੱਢ ਕੇ ਨੇਟ ਗਿਣਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- (ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ) ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਨਾਬ....

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਹਾਂ..ਹਾਂ..ਦਸ ਟਿਕਟਾਂ ਕੱਟ ਦੇ।

(ਭਗਵਾਨ ਟਿਕਟਾਂ ਕੱਟ ਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਥਾਣੇਦਾਰ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਜਨਾਬ...ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿਓ...ਸ਼ੋਅ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੇ ਘੰਟੇ ਰਹਿ ਗਏ।

ਥਾਣੇਦਾਰ:- ਬਿਲਕੁਲ ਤੂੰ ਜਲਦੀ ਜਾ...ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਵਾਂਗਾ।

ਭਗਵਾਨ (ਜਾਂਦਾ-ਜਾਂਦਾ) ਜਨਾਬ....ਵੈਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਤਨੀਆਂ ਹੈ ਕਿੰਨੀਆਂ?

(ਥਾਣੇਦਾਰ ਹੱਸਦਾ ਹੈ, ਸਿਪਾਹੀ-1 ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ।)

ਸਿਪਾਹੀ-1:- ਬੰਦੇ ਦਾ ਪੁੱਤ ਬਣ ਕੇ ਡੰਡੀ ਰਗੜ ਜਾ.....ਸਾਲਾ ਸੁਣਾ ਕੇ ਚਾਰ ਗੱਲਾਂ ਛੁੱਟ ਗਿਆ...ਸਾਡੀ ਤਾਂ ਅੱਜ ਦੀ ਦਿਹਾੜੀ ਗਈ ਨਾ।

ਦ੍ਰਿਸ਼ ਗਿਆਰਵਾਂ

(ਸਾਰੇ ਕਲਾਕਾਰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਬੇਚੈਨੀ ਵਿੱਚ ਏਧਰ-ਓਧਰ ਘੁੰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਯਾਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਇਹ ਕੀ ਕਰ ਲਿਆ.....ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਤਾਂ ਰੈਅ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਵੀ ਮੈਂ ਐਂ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹੈਂ.....ਹੋਰ ਵੀ ਬਥੇਰੇ ਰਾਹ ਸੀ...

ਬਬਲੂ:- ਉਸਤਾਦ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਏਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਗਏ ਸੀ.....ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੋਈਐ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਬਾਕੀ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਛੱਡੋ...ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਕਿੱਡੀ ਬਦਨਾਮੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਐ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਜੇਬ ਕਤਰਿਆਂ 'ਚ ਫੜਿਆ ਗਿਆ।

ਵੀਰਾ:- ਹੁਣ ਜ਼ਮਾਨਤ ਵੀ ਕਰਵਾਉਣੀ ਪੈਣੀਐ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਜ਼ਮਾਨਤ ਤਾਂ ਬਾਅਦ 'ਚ ਦੇਖਾਂਗੇ.....ਪਹਿਲਾਂ ਏਹ ਦੱਸੋ ਵੀ ਸ਼ੋਅ ਦਾ ਕੀ ਬਣੂ?

ਬਬਲੂ:- ਬਾਈ ਇਹ ਦੱਸੋ...ਉਸਤਾਦ ਦਾ ਰੋਲ ਕੌਣ ਕਰੂਗਾ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਪੈਣੈ.....ਬੱਸ ਨਸਰੀਨ 'ਪ੍ਰੋਮਟ' ਕਰਦੀ ਰਹੀ (ਨਸਰੀਨ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਹੈ)

ਬਬਲੂ:- ਬਾਈ ਜੀ ਪਹਿਲਾਂ ਏਹ ਸਾਨੂੰ ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ 'ਚ ਤਾਂ ਜਾਣ ਦੇਵੇ,.....ਜੇ ਸ਼ੋਅ ਕਰਨਾ ਏ.....

(ਆਦਰਸ਼ ਰੰਗਸ਼ਾਲਾ ਦਾ ਮੈਨੇਜਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਮੈਨੇਜਰ:- ਭਗਵਾਨ ਕਿੱਥੇ ਐ?

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:-ਬੱਸ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹੋਣੈ...ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਾ ਵੜਨ ਦਿਓ...।

ਮੈਨੇਜਰ:- ਨਾਂ ਜਵਾਂ ਈ ਨਹੀਂ...ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਮੈਂਟ....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਪੇਮੈਂਟ ਵੀ ਹੋਜੂਗੀ.....

ਮੈਨੇਜਰ (ਖਿਝ ਕੇ):- ਯਾਰ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ.....ਮੇਰੀ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਐ...ਸੇਠ ਮੇਰੀ ਤਨਖਾਹ 'ਚੋਂ ਕੱਟਲੂ.....ਮੈਂ ਯਾਰ.....ਨਹੀਂ...ਨਹੀਂ...ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਮੈਂਟ ਕਰੋ.....।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਸ਼ੋਅ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇਸਾਨੂੰ ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ 'ਚ ਤਾਂ ਜਾ ਵੜ੍ਹਨ ਦੇ।
ਮੈਨੇਜਰ:- ਇੱਕ ਵਾਰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਨਾ ...ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ 'ਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ...ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ
ਐਬੋ ਰੱਖ ਦਿਓ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੋ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਜੀ...ਸ਼ੋਅ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਚ.....

ਮੈਨੇਜਰ:- ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਨਾ ਕਰ ਤਿਆਗੀ.....ਏਹ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ....ਆ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੈਨ ਦੇਖ ਰਿਹੈ.....ਰੱਖ
ਲੈ.....ਜੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਵੇਚਦੀ....।

(ਮੈਨੇਜਰ ਚੈਨ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ)

(ਕਲਾਕਾਰ ਸਮਾਨ ਲੈ ਕੇ ਮੰਚ (ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ) 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।)

ਵੀਰਾ:- ਚਲੋ ਇੱਕ ਰਨ ਥੂ ਰਹਿਸਲ ਕਰ ਲੈਨੇ ਆ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਯਾਰਏਸ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਐ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਡਾਇਲੋਗ
ਦਿਖਾਓ....ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਆਈਡੀਆਂ ਤਾਂ ਹੋ ਜੇ ਵੀ ਕਰਨਾ ਕੀ ਐ?

(ਆਬਦਾ ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਲੈ ਕੇ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ
ਸਕ੍ਰਿਪਟ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ)

(ਵੀਰਾ ਨਸਰੀਨ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਟ ਦੇਨਾਂ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ)

ਵੀਰਾ:- ਤੂੰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਨਾ।

ਨਸਰੀਨ:- ਤੇਰਾ ਕੀ ਪਤੈ ਤੂੰ ਕਦੋਂ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗਜੇ।

ਵੀਰਾ:- ਭਗਵਾਨ ਕਸਮ...

ਨਸਰੀਨ:- ਕਿਹੜੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ? ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ?

ਵੀਰਾ:- ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਭਗਵਾਨ ਦੀ।

ਨਸਰੀਨ:- ਓ ਮਿਸਟਰ ਰਹਿਣਦੇ, ਵਿਚਾਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੇਲ੍ਹ 'ਚ ਐ।

ਵੀਰਾ:- ਯਾਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਨਸਰੀਨ:- ਭਲਾ ਆਦਮੀ ਐ ਵਿਚਾਰਾ।

ਵੀਰਾ:- ਇਹ ਕੀ...? ਮੈਂ ਕਾਰ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ
.....ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਭਲਾ ਹੋ ਗਿਆ।

ਨਸਰੀਨ:- ਹਾਂ

(ਪੂਰੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੇਜਰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚੈਨ ਹੈ)

ਮੈਨੇਜਰ:- ਇਹ (ਚੈਨ) ਨਕਲੀ ਐ...(ਹੌਲੀ ਜਿਹੀ) ਸਾਲੇ ਜੇਬਕਤਰੇ...

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਓ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਜੀ.....

ਮੈਨੇਜਰ:- ਕੀ ਜਾਵਕਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰੀ ਜਾਨੈ ਤਿਆਗੀ....ਮੈਂ ਹੁਣੇ ਦੁਕਾਨ ਤੇ ਭੇਜ ਕੇ ਚੈੱਕ ਕਰਵਾਈ ਐ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਇਹ ਹੋ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ.....

ਮੈਨੇਜਰ:- ਚਲੋ ਗ੍ਰੀਨ ਰੂਮ ਖਾਲੀ ਕਰੋ।

(ਆਬਦਾ ਬੇਗਮ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ)

ਆਬਦਾ:- ਐ ਲੈ...ਇਹ ਤਾਂ ਅਸਲੀ ਐ....

ਮੈਨੇਜਰ:- ਤੁਸੀਂ ਬੰਦੇ ਦੇ ਪੁੱਤ ਬਣਕੇ ਏਥੋਂ ਖਿਸਕੋ....ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੁਣ....

ਬਬਲੂ:- ਪਰ ਲੋਕ ਹਾਲ 'ਚ ਆ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਐ।

ਮੈਨੇਜਰ:- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿਓ ਕੇ ਨਾਟਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਕੀ ਕਿਹਾ....ਨਾਟਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।

ਮੈਨੇਜਰ:- (ਚੀਕ ਕੇ) ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਨਾਟਕ....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਨਸਰੀਨਾ....ਤੂੰ ਕਹਿ ਦੇ ਜਾ ਕੇ...

ਨਸਰੀਨ:- ਮੈਂ.....

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਹਾਂ ਯਾਰ ਤੂੰ

(ਨਸਰੀਨ ਮੰਚ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ)

ਨਸਰੀਨ:- ਲੇਡੀਜ਼ ਐਂਡ ਜੈਟਲਮੈਨ..ਅੱਜ..... ਨਾਟਕ.....

(ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ ਨਸਰੀਨ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਕੰਨ 'ਚ ਆਖਦਾ ਹੈ)

ਮੁੰਨਾ ਤਿਆਗੀ:- ਇਹ ਨਾ ਕਹਿਦੀ ਕੇ ਨਾਟਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ.....ਟਿਕਟਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਕੋਣ ਕਰੂ.....

ਨਸਰੀਨ:- ਫੇਰ....?

(ਮੈਨੇਜਰ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਮੈਨੇਜਰ:- ਲੇਡੀਜ਼ ਐਂਡ ਜੈਟਲਮੈਨ ਨਾਟਕ ਨਹੀਂ.....

(ਮੈਨੇਜਰ ਉਸੇ ਵਕਤ ਭਗਵਾਨ ਹੱਸਦਾ ਹੋਇਆ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਧੱਕਾ ਦੇ ਕੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਧੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੱਕਦਾ ਹੋਇਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ)

ਭਗਵਾਨ:- ਲੇਡੀਜ਼ ਐਂਡ ਜੈਂਟਲਮੈਨ.....ਜੋਬਕਤਰਾ ਰੰਗਸਾਲਾ ਦੇ ਇਸ ਸ਼ੋਅ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਹੈ।.....ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ.....(ਮੈਨੇਜਰ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਚੀਕਦਾ ਹੈ)

ਮੈਨੇਜਰ:- ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਸੇ ਰੱਖੋ ਏਥੇ..

ਭਗਵਾਨ:- ਆ ਚੱਕ ਓ ਭਰਾਵਾ....ਆਵਦੇ ਪੂਰੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ (ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਟਕੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ) ਅਬ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀ ਘੜੀਆਂ ਖਤਮ ਹੁਈ.....ਲੇਡੀਜ਼ ਐਂਡ ਜੈਂਟਲਮੈਨ..... ਪੇਸ਼ ਹੈ.....ਆਗਾ ਹਸਰ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਕਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਨਾਟਕ-ਖ਼ੂਬਸੂਰਤ ਬਲਾ....

(ਮੈਨੇਜਰ ਪੈਸੇ ਗਿਣ ਕੇ ਜਾਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਉਸਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ)

ਮੈਨੇਜਰ:- ਇਹ ਕੀ ਐ ਓਏ

ਭਗਵਾਨ:- ਓ ਭਰਾਵਾ ਤੂੰ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ ਏਸ ਨਾਟਕ ਦਾ ਹੀਰੋ.....ਜੋਬਕਤਰਾ...

(ਮੰਚ 'ਤੇ ਬਾਕੀ ਕਲਾਕਾਰ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਝੁਕ ਕੇ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਤਿਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ)

(ਪਰਦਾ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ)